

கேட்க, சத்தியவந்தரான தர்மபுத்திரரும், 'சாமிப்பொழுதென்ன பண்ணுகிறது' என்று மகிழ்ந்து சஞ்சலமடைந்து, 'அகவந்தரன் என்னை பாணியினாலுடப்பட்டிருந்து போகிறான்' என்று, அகவந்தரன் என்னை உடையிறந்தது' உண்மைதான் என்று கபடமாய்ச் சொன்னதைக் கேட்ட உண்தகப்பனும் ஆயுதங்களை யெறிந்து விட்டு யுத்தகளத்தை விட்டுத் திரும்பினார். அது கண்ட தர்மபுத்திரர் 'அகவந்தரன் இறந்தது என்பதற்கு, அன்னியருடைய பாணியென்பது என்பதற்குப் பிரதானமேயல்லாமல் உமது புத்திரனாகிய அகவந்தரன் என்பதல்ல' என்று சொல்லியுக்கொளாமல், 'நானெறிந்த ஆயுதங்களை மீண்டுமெடுப்ப தில்லை' என்று பிரதிக்ஷை பண்ணியிருப்பதினால், 'நானெறிந்த ஆயுதங்களை யெடுக்கமாட்டேன்' என்று சொல்லிச் சந்திரத்தையெ டிக்காமலிருந்துவிட்டார். அப்பொழுது, திருஷ்டதாயம்மன் தனக்கு மிகுத்தியுலென்றறிந்து, இரதமத்தியில் சமாதிகுடிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவரது கபாலம் பிளந்து பிரணவாயு மேலேகொம்பத், திருஷ்டதாயம்மன் ஓசரில் கத்தியெடுத்து, அவரது குடபிணைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, பாதித்தனாகிய கொல் லாதே கொல்லாதேயென்று சொல்லியுக் கேளாமல் அவர் சிரசை வெட்டியெறிந்துவிட்டான்" என்று சொன்னார். இப்படித் தகப் பனிறந்ததைக்கேட்ட அகவந்தரன் வெகு நாழிகையழுது, பிறகு கோபமெழுகொண்டு "என் தகப்பன் சந்திரந்தரனைக் கீழேயெறியும் படியாகப் பொய்சொல்லிய தர்மபுத்திரனாயும், மற்றைய பாண்ட வந்தையையும், சிரசுயுக்தரனெடுத்த என் தந்தையின் இகையைப் பிடி த்துக்கொண்டு சிரசைவெட்டின திருஷ்டதாயம்மனையும், ஒரு சொடி பிற கொன்றுபோடுறேன்; என் பராக்ஷமத்தைக் கருவண்ணும் பாண்டவரும் பார்க்கட்டும்" என்று பவங்கரமான பிரதிக்ஷைபண் ணிக்கொண்டான். அப்பொழுது குரியாஸ்தமனமாய்விட்டது இர ண்டுகெட்டி அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களுக்கும் பேரய்ச் சேர்த்தார்கள். பிறகு தர்மபுத்திரர், மூன்றுபாள் யுத்தத்தில் கர்ணன் கல்லியன், தர்மபுத்திரன் முதலியவர்களைக்கொன்றுவிடுத்துச், சண் டையிறந்து, 'பேரணவர்களைல்லாருக்கும் தெனமீது முதலிய பிரா மணர்களைக்கொண்டு உத்தராகிரியைகளைச் செய்தமுடித்துத், தம் மிணர்களோடுகூடத் திருநாங்குரை வணங்கி, அவருடைய அதுமதி யெடுத்துச், சண்டையில் மிகுந்தசேனைகளை அந்தினுடும்

போய்ச்சேர்ந்து, அரண்மனையில் வந்துக்கொண்டிருந்தார். சில நாள் ஒழிந்தபின் பட்டணத்து ஜனங்களும், தெனியாதி சிவிரனும் ஒன்றாகக்கூடித் தர்மபுத்திரருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஆகாயத்தில் ஒரு அசுரீரவாக்ரு, "சத்தருக்களுக்கும் வேண்டியவனுன தர்மபுத்திரனே!! நீ பட்டாபிஷேகம் செய்துக்கொள்ளாதே, நீ, இராஜ்யபாதஞ்செய்வதற்கு அருகனல்ல. ஏனென்றால் பொய்பேசி பிரமனேற்றத்தனை நிராயுத பானியாக்கி, வெட்கமில்லாமல் கொன்றாய்வவா! ஆகையாலிர்தப் பாபம் போகும்படி பிராயசித்தம் பண்ணிக்கொண்டால் அல்லாமல் உனக்கு இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யும் யோக்கியமையுண்டாகாது. ஆகையால் நீ சித்திரத்தில் பிராயசித்தஞ்செய்து கொள் " என்று வெளிப்பட்டதைக்கேட்ட தர்மபுத்திரரும் கடுகென, "ஐயோ! மூடத்தனத்தினாலே பேராசைகொண்டு முன்பின் யோசியாமல் அற்பமான ராஜ்யத்துக்காக இப்பேர்ப்பட்ட கொடும் பாபத்தைச் செய்துவிட்டேனே; இந்தப்பாபம் போவதற்கு என்னவழி? நான் எங்கே போவேன்? என்னசெய்யவும்? என்னதானம் பண்ணுவேன்?" என்று புலம்பித்தலித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, விவாகமுண்டாக அங்கேவந்தார். தர்மபுத்திரர் உடனே யெழுந்திருந்து நமஸ்கரித்து பக்திபுடன் அர்க்கிய பாத்நியாசமணக்கொடுத்துப் பூசை செய்து, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, அசுரீரிசொல்லியதை வெல்லாம் அவருக்குச்சொன்னார். அதுகேட்டு அந்த மஹாமுனிவர் வெகு நேரத்தியானத்திலிருந்து, தர்மபுத்திரரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:— "அரசனே! நீர் அஞ்சலேண்டாம். பாப விவித்திக்கு உபாயஞ்சொல்கிறேன்; நீர் அதைக்கேட்டு அனுஷ்டானம் பண்ணும் தகவின் சமூக்திரத்தில் சேதுருபராகிய கந்தமாநகர மலை மொன்றிருக்கிறது; அதில் ஔமயநீந்தமென்ற மஹாபாதக நாசனமான புண்ணியதீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதைக்கண்டமாத்திரத்திலே பாபநாசிகளெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட இருளைப்போல நாசமடைபும், இராமனூல் கிரமானம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற இராமதீர்த்தத்தைப்பார்த்தவுடனே பிரமஹத்திகுட நீதிப்பெயர்விலிகிறது; இதில் சந்தேகமே யில்லை. மஹாராஜனே! மூத்தியவிகின்ற அந்தத்தீர்த்தத்தைக்குப்பேரப் ஸ்நானம் பண்ணும்; நிறைய அதன் கரையில் பக, பூமி, என்னு, வந்திரம், தங்கம், வெள்ளி

இவ்வகைத்தீரணம்பண்ணும், நிச்சயமாக உறுதுயரம்நீக்கிவிடும் நீதிநீராயம் ஆளுதெதற்கு அருகாய்க்கிவிர் "என்று சொல்ல தீர்ப்புநீராயம் அத்தகையமே" உறுதுயரம்நீக்கி தம்மிகையிதர்த்துத் தில்லாத் தவிட்டு இதரமான தம்பிதனோடும், நெய்மியழளியுரோடும், பாத்தாளியாய் இராமசேதுவை போக்கிப் புறப்பட்டுக்கொஞ்சாணில் அக்கிடம் போய்ச்சேர்த்து, புரோகிதரான தெய்வச் சொல்லியபடி, சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு, புண்ணியமான இராமநீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து, ஆசனம் பண்ணி, ஆத்மசத்திசெய்துகொண்டு, சேஷத்திரிண்டம் போட்டு, வியாசர் சொன்ன சகலதானங்களும் செய்தார். இப்படியே ஒருமாதகாலம் நிராகரணாய் ஸ்நானம் பண்ணிப் பணத்திலாசனத்தில்லாமல் சகலதானங்களும் செய்துவிட்டார். மகாநீர்த்தம் மறுபடி அசுரீரவாக்குந் தோன்றி, "அநீக ஷரமதாராஜனே! நீ கபடமாய்ப்பொய்சொல்லிப் பூர்ண ஆசா ரியரைக்கொன்றதனால் உண்டாய் பாபங்கொண்டவம் நீக்கியே ப்பிட்டன; இராஜ்யாருகனுய்ப்பட்டாய்; உன் இராஜதானி போய் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணு," என்று சொன்னதைக்கேட்டுத் துறப்புத்தீர்ப் பரிமாசுத்த பூரிதராய், அசுரீரி தோன்றிய திக்கைநோக்கி நமஸ்கரித்து, வஸ்திஷபுரம் போய்ச் சேர்த்து, பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு இராஜ்யத்தை வான் டிருந்தார். கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! இவ்விதம் தீர்ப்பு தீர்ப் இராம நீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்ததனால் சகலபாபங் களும்போய்ப், பரிசுத்தராய் இராஜ்ய பரிபாலனத்துக்கு போக்பெ ரானார். இந்தப்படி பிராமநீர்த்தத்தின் அழகான சரித்திரத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தநீர்த்தமானது சகலபா பங்களையும் போக்கிப் புத்தி முக்தினைக் கொடுக்கிறது. இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் சகல பாபங்களினி ன்றும் விடுபட்டுப், பிறருக்குக் கைடப்பதற்கருமையான கைலா சத்தையடைந்து மறுபிறப்பில்லாமல் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது

இலட்சுமண தீர்த்தமகிமைமயில் பலசகலர்

பிரமஹத்தி நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளும் முனிவர்களே ! தாசபிரம்மமாயிவ புரீராமதீர்த்தத் தில் ஸ்நானம் செய்தபின் விபமத்தோடு இலட்சுமணதீர்த்தத்தி போக வேண்டும். அந்த இலட்சுமணதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்யுநர் சகலபாவங்களினின்றும் விடுபட்டு, தரித்திரம் நீங்கி, ஆயுசு ஒங்கி, குணஞ்சென்று, கல்விநிலாந்து, புத்திர பெணத்திரர்கள் மிகுந்து, பிறப்பற்ற மோகசுசகம்பிராபுபத்தையடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். அத்தீர்த்தக்கரையில் இலட்சுமண மந்திரத்தை ஜபிப்பவர் சகல வேத சாஸ்திர பண்டிதராகிறார்கள். அத்தக்கரையில் இலட்சு மணர் ஒரு மஹாலிங்க ஸ்தாபனஞ்செய்திருக்கிறார். அத்தத்தீர்த் தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி இலட்சுமண லிங்கத்தைப் பூஜிப்பவர் கள் இவத்தில் தரித்திர ரோகங்கள் நீங்கி அத்தத்தில் சுமுசாரபா தத்தினின்றும் விடுபடுவார்கள். கேளுங்கள் பிராமணேந்திரமர் களே ! பூர்வகாத்தில் போனவி புத்திரரான பரமாயீ இந்த இலட் டுமண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி இலட்சுமண லிங்கத்தைத் தரிசித்துப் பிரமஹத்திரினின்றும் நீங்கினார் என்று சொன்னதைக் கேட்ட முனிவர்களும், ஓ சூதமுனிவரே ! பலராமீயுத்த ஏன் பிர மஹத்திவந்தது ? அது எப்படி நிகழிப்போகிறது ? என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாத்தில் சேஷனுடைய அவதாசமாயிவ பலராமர், கௌர வரும் பாண்டவர்களும் யுத்தத்துக்குச் சித்தமாயிருந்தது கண்டு, பந்துக்கள மடியப்போவதைப் பார்க்கப் பிரியமில்லாதவராய்த், தமக்குள் ஒரு யுத்தினை யோசித்துத் தீர்மானித்தார். அதாவது “நாம் கௌரவர்களுக்கு உதவிசெய்தால் பாண்டவர்கள் சுயமிடத் தில் சமென்கொபந் கொள்வார்கள். பாண்டவர்க்குத் துணைசெய்தால் துரியோதனன் கோபமடைவான். நாயிருவருக்கும் பொதுவாயிரு க்கவேண்டும். ஆகையால் தீர்த்தத்தினை வென்றிற் காரணத்தை

முன்னிட்டு நாம் போய்விடுவோம்" என்று சொன்னதால், புறப்பட்டுப் போய் பிரயாணமெய்தி, திர்த்தத்துக்கு வந்து சங்கற்ப ஸ்தலமாக அதில் வாகனம்பண்ணித், தேவ சிஷி விதர்க்கணங்களுக்கும் தரப் பணஞ்செய்து, பின்பு மேற்குமுனையோடும் சரணயதி திர்த்தம், பிரசுதகம், பிரதசரன், முத்திரதமாண பிரததிர்த்தம், கங்கை, யமுனை, கிந்து, சதந்துரு, கதரிசனம் முதலிய திர்த்தங்கலிலாடி, முனித்திரர்கள் வசிக்கின்ற காமிகாரணியம் போய்ச்சேர்ந்தார். அங்கிடத்தில் திரிசுகத்திரம் என்ற பாகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த தர்மவந்தர்க்காலையும், இத்திரிய நிக்கிரகஞ் செயதவர்களுடைய முனிவர்கள் யதருவிரேஷ்டான பலாசுயி வந்தனிக்கண்டு, ஆசனத்தை விட்டெழுந்திருந்து நமஸ்காரம்பண்ணி ஓரசனையித்து, அந்தமுனிதிகளா துபசரித்தார்கள். துலாயுதரான பலாசுயிதிர மணர்கெனல்லாரும் தன்னை வணங்கினதையும், விவாக கெய்யான துதர் தன்னை வணங்காமல் உயர்ந்த ஆசனத்தில் அஞ்சலியஸ்தர யுட்கார்த்திருப்பதையும் கண்டு, கோபங்கொண்டு, "சுயேரணாரதி யிற் பிறந்த சனான துதல் முனிவர்களுக்கு நடுவே உயர்ந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பது தருதியல்ல; மேலும் தர்மசம்ரதங்களை நம்மைக்கண்டு எழுந்து நமஸ்காரமபண்ணாமலும், அச்சமில்லாமலும் அலகியமர யுட்கார்த்து கொண்டிருக்கிறான். இவன் வணகரிடத்தில் இதிகாச புராணங்களை யு மதர்மசாஸ்திரங்களை யும் படித்துக்கொண்ட இறுமாப்பினால் நம்மைக்கண்டு எழுந்திராமலுமிருக்கிறான். வயாசர் சேஷரான பாலிராதி சிஷிதனிப்படி, அதர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். நாம் துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் பண்ணுதற்காகப் பூலோகத்தில் அவதாரஞ் செய்திருக்கிறோம். ஆகையா விர்த்தத் துதாத்மாவும், அசேதனனுமாயிருக்கிற துதிகன்கொன்று விடுவோம்; எமது காமபாலுபட்டிறந்தா சிர்த்தத் துஷ்டன் பரிசுத்த னாவான்; ஐயமேயில்லை." என்று சொல்லிக்கொண்டு, முகையுதத்தை யும் துலாயுதத்தையுமுடைய பலாசுயி தன்னைவிருந்த தர்ப்பையப்புல்லினால் அவன் தலைப அறுத்து எறிந்தார். அது கண்ட முனிவர்களெல்லாரும் ஐயோ கஷ்டமேயென்றமுத பலாசுயிவைப்பார்த்து, "ஓ சங்கருஷ்டா, நீர் அநியாயஞ் செய்துவிட்டீர்; இந்தக் குதருக்கு நமங்கள் தீர்க்க சத்திரயாகத்தில் பிரயாசனை மேயித்து, அகையமான ஆயுசுக்கொடுத்திருப்பதை யதிரான் அவ

காக்கொன்று பிரயாணத்தி சம்பாதித்துக் கொண்டு; யோகிவிரிற்
 சிறந்த உம்மை படங்கி ஆய்வொருவனுமிக்கீம். ஆனால் நீர்செய்த
 பிரயாணத்திக்குப் பிராயச்சித்தத்தை விசாரித்து வேகாதக்டிர
 கார்த்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். வேறு காரணத்துக்காக
 இக்கீம்.” என்று முனிவர் உதங்கேட்ட பஸாயர் “ஆத்திவர்
 கீர்! வேகக்கருக்கு அதுஷ்டத்துக் காட்டிம் பொருட்டி நான்
 பிரயசித்தம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்; நான் செய்துகொள்ள
 வேண்டிய பிரயசித்த மின்னதென்று நீக்கவே யோசித்துக்கொள்
 லுங்கள். நீக்கவிர்த்தத்தத்துக்குத் தீர்க்கமான ஆயிவொத்தெதிருப்
 பதினும், நான் இக்கத்தத்திருக்கிடும்படியான என் சத்தியம்
 இவனுக்கு மனம் இத்திரிப முயிர் முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறேன்.”
 என்று சொல்லி, ரிஷிகள், “பிரபுவே, உம்முடைய அத்திர விரிய
 மும், இவனுடைய சாவும் எங்கள் வாக்கும் போய்யாகாதபடி செய்
 தருளவேண்டும்” என்று சொல்லி, பஸாயர் “தன்னுத்தமாவே தன்
 கிருப் புத்திரனாகுனென்று வேதங்கள் முறைபிடுபடியால் இந்
 தத்தருளுடைய சீரத்திரிந்து ஒரு பிள்ளை பிறந்து, தீர்க்காவிசு
 விருந்து, சர்வஞ்ஞானி புக்கருக்குத் தினமும் புராணதிகனைச்
 சொல்லப்போகிறான்.” என்று சொல்லி, மறுபடியும்வர்களைப்பார்
 த்து, “உக்கருக்கு இஷ்டமான பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்லுங்கள்,
 நான் செய்யத்தயராவிருக்கிறேன். நான் செய்த பாபத்துக்கு நீக்
 கவே பரிசாரஞ்சொல்லுங்கள்.” என்று வணக்கமாப்ச்சொன்னார்.
 முனிவர்கள் ‘ஆல்வலக் புத்திரனாகிய வக்கலக் என்ற அகரன் பருவ
 காலத்தில் இக்கேவந்து, அத்தி, இரத்தம் மாம்ச மூத்திர மனம்
 கீர் விவரத்த எக்கருடைய பாகக்கனைக்கெடுக்கிறான். ஆக
 வம் வேககண்டகளுள் தானகீர் நீர் கொள்ளல் எக்கருக்குப்
 பூகஜபண்ணிதாரும். நீர் ஒருவருக்காலம் இத்தப்பாதவரு
 னத்திரிக்குத்தி தீர்த்தக்களிலெல்லாம் நியமத்தோடு ஸ்நானம் பண்
 விரிஞல் உமக்குப் பாபசார்தியுண்டாம்.” என்று சொன்னார்கள்.
 அப்போழுது பருவகாலம் வந்தது, ரிஷிகளும் பாகத்தைத்தொடங்
 கிறார்கள். அப்போழுது புழுதிகளையும், இரத்தத்தையும், வன்
 தன்னீகையும், மலத்தையும் மகழ்சொரிவதபோல் இவரத்துக்
 கொண்டு, பெருக்காந்து விசும்படி நடத்துவந்து, வக்கருசலிலிம்
 துமைத்த ஸூபாணியையும் மதராபல பராக்டிரம முடைபவனாகும்;

எவ்வித மலைபோலவும், உருவின தாம்பிரத்தப்போலவும் தெத்துப் பன்னும் செம்பட்ட மயிரும் பொருந்திப், பவரங்கமான முகத்தை யுண்டிய 'வநிலைகாண பவராமர்பார்த்துச் சத்துருக்களைப் பிளக்கிற முசுலத்தையும்' அசாரர்களைப்பழிக்கிற கலப்பையாயுத்தத்தையும், ஹத்திபர்களைக் கொல்லும் கதாயுத்தத்தையும் நிறுக்க, உட்டுளை யவைகள் கிட்டவந்தன. அப்பொழுது பவராமர் கலப்பை தனி பால் 'ஆகாயத்திலொழுகை வநிலைகாண' வளைத்திழுத்து, கோப ல்கொண்டு முசுலத்தால் தலையில் அடித்தார். அவன், மண்ணை பிளந்து, இரத்தம் கக்கிக்கொண்டு, சனத்தொனியோடு, வந்திராயு தத்தாலடிபட்ட மலையைப்போலப் பூமியில் கிழந்து மடிந்தான். அப்பொழுது 'ரிஷிக்ளெல்லாரும் ஈமஸுக்கு ஆசிர்வாதம் பண்ணித், தேவர்கள் கிருத்திரனைக் கொன்ற இத்திரனுக்கு அபிஷேகஞ் செய் ததுபோலப், புண்ணிய தீர்த்தத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து, 'தர்ம ஸாமஸரால் கட்டின வைபுநீ' என்னிற மலையைபும், இரண்டு அழகான வஸ்திரங்களைபும், ஆபரணங்களைபும் கொடுத்தார்கள். அவை களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பவராமர் புஷ்பித்த கிருஷ்ணக்களோடு கூடிய கபிலாச மலையைய்போல விளங்கினார். பிறகு முனிவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஒருவருஷம் நியமத்தோடு தீர்த்த பாத்திரைசெய்து வருஷமுடியில் தன் பட்டணம்போக வந்தனஞ் செய்கையில், கறுத்துமெலிந்த ஒரு நிழல் பின் தொடர்கண்டார். அப்பொழுது ஆகாயத்திலொரு அற்புதமான வாக்ருத்தோன்றி, "மஹா பாகுவான பலபத்திரா! நீ செயத தீர்த்தபாத்திரையினால் உன் பிரமத்தித்தி முழுவதும் தெரிவகிலிவி." "என்று" சொன்னதைக்கேட்டு, "ஒருவருஷம் தீர்த்தபாத்திரை செய்தும் பிரமஹத்தி போகவில்லையாமே; என்னசெய்வோம்," என்று மனநொந்து, ஹ மிசாரணியம் வந்து சேர்ந்து, முனிவர்களுக்குத் தான் கேட்டு வந்த ஆகாசவானியையும், தன்னை நிழல்போலத் தொடர்ந்த பிர மத்தித்தியையும் தெரிவிக்க, முனிவர்கள் "ஐயர்! உமக்குப் பிரம ஹத்தி முழுதும் நீங்காமலிருக்குமானால் கந்தமாநகர பருவத்தி லிருக்கிற மஹானாகத்தைபும், கொடியரோகங்களையும் போக்குகிற இலட்சுமண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி அங்கிருக்கும் 'கிங்க 'த்தைத் தரிசனம்செய்தால் உமக்குப் பிரமஹத்திதோஷம் முற்று இல்லாதிது' பொயென்பதி மானேஷாரின் பிள்ளை." என்று சொன்னார்

கதி. அது கேட்ட புறமும் கந்தமாதனம்போல் இடைக்கண் தீர்த்தத்தில் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்ரானம்பண்ணியிராமணர்களுக் குப் பசு, பூமி, தனம், தானியம் முதலியவையகளைத் தானம்பண்ணி னார். அப்பொழுது ஆகாசத்திலொரு அசுரீரவாக்குத் தேரென்றி "ஏ ஹலாயுதா! உம்முடைய பிரமஹத்தி சிப்பொழுது முந்துமொ ழிந்து போகிறது. சந்தேகப்படாதேயும். நீர் உம்முடைய பட்ட ணத்துக்குச் ககமாகப் போய்ச்சேரும்," என்று சொல்லக்கேட்ட பலமாரமரும் அந்தத்தீர்த்தத்தைப்புகழ்ந்து, அங்கிருக்குத் தீர்த்தக் கனிலெல்லாம், ஸ்ரானம் செய்து, தனுக்கோடிக்குப்போய் அவ்விடத் திலும் ஸ்ரானம் பண்ணி இராமராதரைத் தரிசனஞ் செய்து, சகல பாவங்களும் நீங்கித் தன் பட்டணமான துண்டாகைக்கு வந்துசேர்ந்தார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்தப்படி பிரமஹத்தியாதிபரவ ள்களை நீக்குவதும், பவித்திரமாயும், நிர்மலமாயுமிருக்கிற இடைக் கண தீர்த்தத்தின் மலையையெய்யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும் பிறப்பற்ற முத்தி பதத்தை யடைகிறார்கள்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபதாவது

ஐடாதிதீர்த்த வைபவம் உரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! பிரமஹத்தியைப் போக்குவித இலக்ஷண தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் பண்ணினபின் தெந்தசத்திபெறு வதற்காக ஐடாதிதீர்த்தம் போய்ச்சேர வேண்டும். பிறப்பிறப்பு நராதிகரகனால் நிறைந்த சமுசாரத்தில் மெத்துமுதுகிற மனிதர் களின் அஞ்ஞானத்தை நீக்க ஐடாதிதீர்த்தத்தைத் தவிர வேறொன்று யில்லை. உலகத்தில் மோட்சத்தை யடைவதென்பதே தெந்தசத்தி பெற இச்செய்தி லெவர் வேதாந்தத்தை வானிலும் படிக்கிறார்

களை ஒழிவதுதான் நமக்குக் கொண்டுபோகவேண்டியது. பூர்வபுத்திர மென்ற பெரியபுத்திரன் உலகிலேயேயுண்டிருக்கிறான். இத்தகைய பென்றி மீன்கள் துள்ளியிடுவாடுமென்றுமான வேதார்த்த சூத்திரத்தில் அஞ்ஞானத்தினால் முழுகிவிடக்கூடுதல். இத்தகையத்தகைய வேதார்த்தத்தைப் படிப்பவர்கள் படித்தபின் விண்வாதம் பண்ணிக் கலகஞ் செய்கிறார்கள். வேதார்த்த சாஸ்திரத்தில் மனதாக்கு மயக்க முண்டா குயிடங்கள் அநேகமாக இருப்பதினாலே எவரின் இத்தகைய இடைப்பதில்லை. ஆகையால் முனிவர்களே! வேதார்த்த சாஸ்திரத்தை இத்தகையத்தகைய கொள்கையில்லை. உங்களுக்கு இத்தகைய கலமாய்க்கிடைக்க வேண்டுமானால் ஐடார்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுங்கள். பூர்வகாலத்தில் கலகமும் அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானத்தை உடையபடி சாட்சாத் பரமசிவனே கந்தமாதன் பருவத்தில் இந்தத் தீர்த்தத்தை புண்டாக்கினார். தார்மிகரான ஞானம் இவ்வாறு சம்மாரஞ் செய்தபின், இந்தத் தீர்த்தத்தில் தம்முடைய ஐடையை அலம்பிக் கொண்டதினால் இதற்கு ஐடார்த்தமென்று பெர்வந்தது. அதுபதினாயிர வருஷம் கீழ்க்காலத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணிய பலனானது, பிரகாசபதி சிம்மராசியிலிருக்கிற காலத்தில் கோதாவரி நதியில் ஒரு ஸ்ரீராமம் பண்ணியதினால் கிடைக்கிறது; அப்படி கோதாவரியிற் சென்ற ஆயிரம் ஸ்ரீராமபலன் ஐடார்த்தத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தினால்தான் கிடைக்கிறது. அந்த ஐடார்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அந்தக்கரணத்தையுண்டாய் அஞ்ஞானமொழிகிறது, ஞானோதயமாகி முத்திரித்தித்து, அகண்ட சத்திதானந்த பூரணத்துவம் கைகொடுக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் விவரஞ்ஞானம் அவரது குமாரராகிய கருக்கும் கடந்த சம்மாதமான புராதன இதிகாச மொன்றிருக்கிறது.

பூர்வகாலத்தில் கௌரவன் முனிசிரேஷ்டராயும், தன்னை பரிந்தவராயும், கிஷ்குனாகொருபுரையையும், பரம்பரா தம்மங்களை பரிந்தவராயும், கலை சாஸ்திர விபுணராயுமிருக்கிற விபாசனரர் சாஸ்திரத்தையால் நம்புகிறதது, 'சர்வஞ்ஞான என்பிதாவே! அந்தக்கரணத்தையுண்டாய், அஞ்ஞானம் நீங்கி, ஞானோதயமாகி, அந்தத்தில் கலைதமான முத்தி எனக்குக் கைகொடுப்பதான ஒரு உடையத்தை என்விடத்தில் அன்புகூர்ந்து கொள்ளியருளவேண்டும். தம்மவிடத்தில் கலை வேதார்த்தமும், இதிகாச புரணமும்

முந்திலும் கற்றுணர்ந்தும் எனக்கு மனத்தெளிவுண்டாகவில்லை. ஆகையால் மனச்சுத்தி யுண்டாகும்படியான ஒரு இக்கலிபத்தை யெய்துபதேதெனக் வேண்டும்." என்று கேட்ட கிபாஷ் சொல்லு கிறார்.

"ஓ சகா! உன்னுடைய அறித்தையாவிய முடிச்சை அவிழ்க் கெதும், புத்திசுத்தியைக் கொடுக்கெதும், ஜனனமுதலிய பயத்தை நீக்குகெதமான இரகசியத்தைச் சொல்லுகிறேன். இராமசேதுவி லிருக்கெ புண்ணியமான கந்தமாதன பருவத்தில் பாபத்தைப் போக்கும் ஜடாதீர்த்த மொன்றிருக்கெதது. அதில் தசாதரம்ன் தன் னுடைய ஜடையை அலம்பிவிட்டு, 'இதில் ஸ்ரானம் பண்ணுகெவர களுக்கு யாகம், பஞ்சம், உபவாசம், தானம், ஜபங்கள் செய்யாமலே அந்தக்கரணசுத்தி யுண்டாகட்டும்; இதில் ஸ்ரானம் பண்ணுவதற்கு னுண்டாகெ பலமானது சகல தானங்களையும் பண்ணுகெததுண்டாகெ பலனுக்குச் சமானமாகட்டும்' என்று வரக்கொடுத்திருக்கி ருன். இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் பண்ணுகெவன் சகல தக்கங் களையுந்தாண்டி, மஹானாயப் புண்ணிய லோகங்களை யடைகிறான். அப்பா ககனே! அந்தக்கரணசுத்தியை விரும்பினால் ஜடாதீர்த்த ஸ்ரானத்தைத் தவிர வேறு இயுகிரதாதி உபாயங்களில்லை. ஐகவ ரியம், தீர்த்தி, ஆயுசு விருத்திகளைக் கொடுக்கெ சர்வலோகப் பிர சித்தமான இந்த ஜடாதீர்த்தமானது பரிசுத்தமானவைகளுக் கெல் லாம் பரிசுத்தமானதும், மங்களங்களுக் கெல்லாம் மங்களமானதும், சர்வபாபங்களையும் நீக்குகெதமான தீர்த்தம். அப்பா முற்காலத் தில் வருணகுமாரராவிய பிந்த வென்பவர் தன் தந்தையைப் பார்த்து, 'பிதாவே' சித்திசுத்தியை யடைபுமுபாயத்தைப் பெண்க ளுச் சொல்ல வேண்டும், என்று கேட்ட, வருணனும் 'அப்பா பிரு குவே! இராமசேதுவாகெ கந்தமாதனத்திலிருக்கெ ஜடாதீர்த்தத் தில் ஸ்ரானம் செய்த மாதிரத்தில் சித்தசுத்தி கட்டாயமுண்டா ரும்' என்று சொல்லப் பிறகு தகப்பனார் சொன்னபடி கந்தமாந னத்திற்கு வந்து ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் செய்து சித்தசுத்தியை யடைந்து, அஞ்ஞானக் கட்டங்கள் கிடை, அத்துவுத்தருளம் பிற ந்து, அகண்ட சக்திதானந்த சொருபியானான். அப்பா ககனே! அந்த ராம்சமான லாரிலாகும், விய்னு அம்சமான கந்தாதிரேயனும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம்பண்ணி, அந்தக்கரண சுத்தியடைந்து பிரமா

கந்தர்வராய் விட்டார்தான். அது அந்தமரையும், சர்வ பரபரிவர்த்த
கமரையும், புண்ணியமாயிருக்கிற ஜடாநீர்த்தத்தில் அஞ்ஞான குழி
வைத்துப்பிடித்துள், ஸர்க்குடி தெய்வநிலையுமே. அதுதான் புத்தி
சாலியானகளுனே! மனச்சத்தியக் கொடுக்கிற ஜடாநீர்த்தத்தில்
ஸ்ரீராமப்பண்டிதர்! ஸர்க்குடி தெய்வநிலையாகச் சொல்லுக, கைமுனி
வர் மஹாபுண்ணியமான கந்தமாதனபருவதம், போய்ச் சங்கற்பந்
செய்துகொண்டுவித்தத்தத்தில், அப்பித்தி, விவசொருபமான பர
மாசுத்த ரூபியாய் விட்டார்.

கேளுங்கள் பிராமணேந்தமர்களே! மனச்சத்திய வகைய
கிரும்புகிறவர்கள் பத்தியுடனே கூட இந்த ஜடாநீர்த்தத்தில் ஸ்ரீ
ராமப்பண்டிதர். ஐயோ! சாமதேனுவுக்குச் சமானமான ஜடா
நீர்த்தியுக்கு அகதகிட்டு சாமமான மற்ற நீர்த்தத்தகளை, ஐயங்கள்
அஞ்ஞானத்தினால் ஆசைப்படுகிறார்களே! இந்த ஜடாநீர்த்தத்தில்
ஸ்ரீராமம் பண்ணினதினாலேயே புத்திகாமன் புத்தியையும், முத்தி
காமன் முத்தியையும் அடைகிறான், பிராமணர்களே! இது உண்மை
யே. வேதாத்தியபனன் செய்வதானும், யாகம் பண்ணுவதானும்,
தானம் பண்ணுவதானும், தபம் பண்ணுவதானும், கிரந்தம் செய்வதா
னும், உபவாசம் பண்ணுவதானும், ஜபம் பண்ணுவதானும், யோ
காப்பியாசம் பண்ணுவதானும் மனிதர்களுக்கு மனச்சத்தி யுண்
டாகலாம்; இவைகளொன்று மிலகாமனே இந்தத் தீர்த்தத்தில்
கேவலஸ்ரீராமம் பண்ணுவதினாலேயே பிராமணர்களுக்கு மனச்சத்தி
யுண்டாகிறது. ஜடாநீர்த்தமிகமையை பெண்ணுவ சொல்லமுடியாதது.
அதன் மிகமையைப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களே புதிவர்கள். ஜடா
நீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தம் இருந்ததாயில்லை இருக்கப்
பேரெதாயில்லை. ஜடாநீர்த்தக் கதையில் பேரெதே பிண்டமானது
கயாரிராத்தத்துக்குச் சமானமாகிறது. இதில் ஐயமேயில்லை. யாத.
ஜடாநீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் பாரபகதியையும், தரித்தி
ரத்தையும், சாதத்தையும் அடைகிறான். கேளுங்கள் பிராமணேந்தம
ர்களே! இவ்விதமான ஜடாநீர்த்தமிகமையை உங்களுக்குக்கொல்லி
கிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தை விமலமாய்ப் படிப்பவரும் கேட்
பவரும், பாரபகதியுதறியிட்டு, விஷ்ணுபதத்தை வகைபடுத்தினர்.

இருபதாவது அத்தியாயம்:

முத்தி.

சுப்பிரமணியம்

இருபத்தோராவது

யுதிஷ்டிஷர் இலகாபயி தீர்த்தத்தில்

ஸ்தானம்பண்ணி ஐகவரியம்

பெற்றுகதைபுரைத்த

அந்நியாயம்.

சேனாபதி முனிவரே! சர்வபாதகாசனமான ஜடாநீர் தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப் பரிசுத்தராய் ஓட்டகமீதித்தம் பேசு வேண்டும். எவனெவன் எந்தெந்த ஆசைபோடு இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறானோ அவனவன் அந்தந்த ஆசையில் சித்திபெறுவானாம். மகா தரித்திரநிலையும், மகா துக்கத்தையும் போக்குறெதும், தன தானிய சமிகுத்தியைக் கொடுப்பதுமான இந்தத்தீர்த்தத்தில் இந்த நீர்ப்போய்த்தத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த நமீய புத்திர ஸ்ரீகுருஷ்ணனுடைய வசனத்தின்படி ஸ்நானம்பண்ணி மகத்தான ஐகவரியத்தை யடைந்தார் என, நிஷிகன் அநெப்படி பென்று வின வாக சூதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வம் தீவிராஷ்டிரனுடைய வசனத்தின்படி மஹாபல பராக் கிரமசாலியான் பாண்டவர்கள் சூத்திரோத்தரத்தில் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தபொது ஸ்ரீ கிருஷ்ணஜீதீபவர்களைப் பார்க்கவந்தார். 'அது கண்ட பாண்டவர்கள் வெகு பிரியத்தோடும் அவரை அரண் மனைக் கழைத்துக்கொண்டுபோகக் கிருஷ்ணர் அந்த உத்தமமான பட்டணத்தில் கொஞ்சகாலம் விசெதுக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கால் யுதிஷ்டிஷர் வசந்தேயபுத்திரனுடைய ஐகரட்சகரண கமலக் கண்ணிைப் பூசைசெய்து, "மஹா பிராக்ஞான கிருஷ்ண! எந்தந்தர் மந்ததச்செய்து மனிதர்கள் மகத்தான ஐகவரியத்தையடையினார் எனோ அந்தத்தம்மத்தை பெனக்குச் சொல்லியருளும்." என்று பிரா ர்த்திக்கிறிருஷ்ணர் சொல்லுகிறார். "மஹா பாகனாக் தப்பபுத்திரரே! கந்த மாதனத்தில் ஐகவரியத்தைக்கொடுக்கிற ஓட்டகமீதித்த மென் குருகு தீர்த்தயிருக்கிறது. நீர் அதில் ஸ்நானம் பண்ணினால் ஐகவரிய த்தையும், தன தானியசமிகுத்தியையும் அடைவீர். தேவர்கள் அதில்

ஊனம் பண்ணின புண்ணியத்தினால் மதறாபல பதாக்கிடவதானாக
கான இராட்சதர்களை ஜயித்தார்கள். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஊன
னம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஐசுவரியமும், தர்மமும் உண்டாகும்.
இதில் சந்தேகப்படாதேயும், தபகனானதும், யாகங்களானதும்,
தானங்களானதும், ஆசிரவாதங்களானதும் மெப்படி ஐசுவரியத்தைப்
பெறுகிறார்களோ அதுபோல இலட்சுமீ தீர்த்த ஊனத்தினாலே
சம்பந்தப்பாங்கனும், சோகங்கனும், கிங்கனங்களும் நீண்ட உலக
மெல்லாம் பரவுகிற தீர்த்தியை அடைகிறார்கள். இதில் சந்தேகமே
யில்லை. கேளுங்கள் தர்மபுத்திரரே! இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஊனனம்
பண்ணினதினால் குபேர புத்திரனாகிய நாகபுரத்தி அப்பரவங்களுக்கு
செல்லாம் சிரேஷ்டமான சம்பாஷணையைய அடைந்தான். அப்
படியே அவன் தந்தையாகிய குபேரனும் இதில் ஊனனம் பண்ணிப்
பலுயம் முதலான சம்பந்தங்களுக்குத் தலைவனானான். ஆகையால் என்
அந்த புத்திரனாகிய புதிஷ்டிர மாகாராஜனே! நீர் கேட்குமாத
முதலாகிய தம்பிரமர்களோடும் செவ்விரதமான இலட்சுமீ தீர்த்தத்
தில் ஊனனம் பண்ணும். நீர் ஐசுவரியத்தைப் படைப்பீர்; சந்திர
ஜயம் பெறுவீர். இதில் சந்தேகப்படாதேயும்," என்று கிருஷ்ணர்
சொல்லத், தர்மபுத்திரர் தம்பிரமர்களோடு சீக்கிரமாய்க் கந்தமாத
னம் போய் சிவமத்தோடு சம்பந்தங்கொடுக்கிற இலட்சுமீ தீர்த்தத்
தில் ஒரு மாதம் வீசானம் பண்ணிக், கோதானம், பூதானம், சொத்
னதானம் முதலான தானங்களைச் செய்து, இந்திரப் பிரஸ்தத்தின்
குப் போய் வீசஜ்ஜய யாகம் செய்ய கிரமப்பி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு ஆன்
அனுப்பினார். உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கந்தியபாஸமயோடு அதிச
வேகமான ஈரலு குதிரைகள் பூட்டின தேர்மேலேறிக்கொண்டு
வெகு துரிதமாய் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தார். அதுகண்டு
தர்மபுத்திரரும் தான் இராமருயத்துக்கு வந்தனம் பண்ணினதைத்
தெரிவிக்கக், கிருஷ்ணனும் "அப்படியே செய்வனாம்" என்று அது
மதி கொடுத்து, "அத்தானே! இதமான ஒரு வசனஞ் சொல்லுகி
றேன்" என்று சொல்லுகிறார்:—"கேளும்; இந்த ராமருயமென்
தெயராம் எல்லாராஜர்களானதும் செய்தமுடிக்கக்கூடாத நாயிருக்
கிறது. அநேகமாவிரம், இந்த கரு தரக பதாதிக்கோடு 'கருண அரச
சந்தானிக்கயாகத்தைச் செய்தமுடிக்கலாமே பொழிபு, மற்றவர்
களால் ஈகயாத." இந்த யாகம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னுயித்திரு

கிறுப்பஞ்செய்து, சகல ராஜர்களுக்கும் ஜயித்து, அவர்கள் கொடுக்கிற உபதானைக் கொண்டு யாகத்தைச் செய்து முடிக்கவேண்டும். 'உமக்கு உபாயஞ் சொல்லுகிறேனே பல்லாமல் உம்மைப் பலமுதுத்தினதாக நினைக்க வேண்டாம். முதலில் திக்குவிறுபத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்யும்.' என்று யுக்தியோடு கடவுள வார்த்தையைக் கண்ணன் மொழிய யுதிஷ்டிராருக் தேவகி புத்திரரான கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்து, தன் தம்பியார்களை அழைத்து, 'மஹாபாருவான பீம! மஹாவிநியவாணுன தவஞ்செயா! சத்துருசங்கரத்தில் தீவித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகிய கருலசகாதேவர்களே! கேளுங்கள், நான் உத்தமமான பெரிய இராஜ ரூபயாகத்தைச் செய்ய கிருப்பன்கொண்டிருக்கிறேன். அந்தயாகமோ சகல ராஜர்களுக்கும் ஜெயித்த பின்பு நான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் நாலுபேரும் எனியங்களை யழைத்துக்கொண்டு நாலுதிக்குகளிலும்போய் இராஜர்களை ஜயித்துத் திரவியம் சம்பாதித்துக்கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் கொண்டு வருகிற திரவியத்தினால்தான் நான் யாகஞ் செய்யவேண்டும்.' என்று சொல்லப், பீமன் முதலாகிய தம்பியார்கள் நரல்வரும் மலர்ந்த முகமுடையவர்களாய்ப் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாலுதிக்குகளிலுஞ் சென்று கிருஷ்ண சகாயத்தாலே அங்கிருந்த அரசர்களை ஜயித்து அவர்களைத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டு, அவர்கள் கொடுத்த வாரணமான திரவியத்தை பெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் இந்திரபிரஸ்தம்வந்து சேர்ந்தார்கள். மஹாபாலபரக்கிரமசாலியான பீமன் னாறுகணம் சொர்ணத்தையும், விராடாகிய ஷ்ரீராமன் ஆபிரம்கணம் சொர்ணத்தையும், பாரக்கிரமசாலியான நகுலன் துறுகணம் சொர்ணத்தையும், ககாதேவன் விபீஷணர் கொடுத்த பதினாறு பொற்பணமரங்களையும் தவண தேசத்தரசர்கள் கொடுத்த அளவில்லாத திரவியங்களையும் கொண்டுவந்தார்கள். இவ்விதம் தம்பியார்கள் கொண்டுவந்த அளவுபடாத திரவியத்தாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கொடுத்த இலட்சக்கோடி சொர்ணத்தினாலும், அவருடைய அறுக்கிரகத்தால் யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, பிரமணர்களுக்கு யதேஷ்டமாய்த் திரவியங்கொடுத்து அன்னதானம், பூதானம், கோதானம், வஸ்திரதானம், பூஷணதானம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்தார். பாசனர்கள் விரும்பினதற்கு மேல் இரண்டு பங்குதிரவியம் கொடுத்தபடியால், இவ்வளவு திரவியம் செண்பழிர்

தது. இவ்வளவு பொக்கிஷத்தில் மிஞ்சிவிருக்கிற தென் துறையரு மறியக் கூடாமலிருந்தது. பாசகர்கள் கொண்டுபோகிற திரவியத் தைப்பார்த்த ஜனங்கள் அரசன் எல்லாத்திரவியத்தையும் கொடு த்துவிட்டாడென்று சொன்னார்கள். பிரகு அவர்களே பொக்கிஷத் தில் அளவிலாத இரத்தினங்களும் சொர்ணமு மிருக்கக்கண்டு, அரசன் பாசகர்களுக்குக் கொடுத்தது கொஞ்சந்தான் என்றுகள். இவ்விதம் தம்புத்திரர் இராஜ ரூபாகத்தொழுந்து வரையான திரவியத்தையுடையவராய்த் தம்மோர்க்குளோடு இரத்திரப்பிரஸ்தத் தில் கையாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். கேட்டமேறே முனிவர்களே! இலட்சம் தீர்த்தத்தில் ஸ்ராவணம் பண்ணின மகத்துவத்தினால் தீர்ப்புத்திரர் இவ்வளவு ஐசுவரியத்தையடைந்தார். இந்தத் தீர்த்த வையவற்றை நானென்னென்று சொல்வேன்! இந்தத் தீர்த்தமானது மஹாபுண்ணியகரமாயும், மஹாதரித்திரநாசனமாயும், தனதானியப் பிரதமமாயும், மஹாபாதகநாசனமாயும், மஹாஈசனம்மஹாரீபமாயும், மஹாதுக்க விவரணமாயும், மஹாகடகை பொழிப்பதாயும், கனத் திர புத்திரர்களைக் கொடுப்பதாயும், துச்ச்சொப்பன நாசனமாயும், சர்வாபிஷ்டப்பிரதமமாயும் உள்ளது. இந்தத்தீர்த்தத்துக்குச் சம மான தீர்த்த மிருந்ததுமில்லை; இனி இருக்கப்போவது மில்லை. இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்டாரும் இகத்தில் தனதானிய சமிருத்தியையும் போகக்கூடியும், அத்தத்தில் முத்தியையும் அடை வர்களென்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இருபத்தொராவது அத்தியாயம்

முத்திரை.

இருபத்திரண்டாவது

அக்கினிதீர்த்த மஹிமைபால்

துஷ்பண்ணியன் பிரசாதத்துவம்ஒழிந்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் பிரமமேனந்தமங்களே! மைந்த ஐசுவரிய காரண மாயும், மஹாநாசகராய் மிருக்கிற இலட்சம் தீர்த்தத்தில் ஸ்ராவணம்

பண்ணியிட்டு, அக்கெரிநீத்தம் போய்ச் சேரவேண்டும். இந்த அக்கெரி நீத்ததுள்ளது மஹாபாதகங்களை யழித்துப்புண்ணியதற்குச் செழிக்கச் செய்கிறது. இது தீர்த்தங்களுக்குள்ளே உத்தமமானது. சர்வா கிஷ்டங்கள்ையும் கைகூடச் செய்கிறது. இந்தத்தீர்த்தத்தில் பாப வினாத்திபாகிப் பரிசுத்தம்பெறும்பொருட்டு எல்லாரும் ஸ்ரானஞ் செய்பவேண்டுமென்று துறச் சொல்ல, முனிவர்கள் குறையைப்பார்த்து "ஐயா முனிசுவரே! இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு அக்கெரிநீத்தமென்றேன் பெயர்வந்தது! அது ஏகே சிருக்கிறது? அது எப்படிப்பட்ட மஹிமையுடையது? இவைகளை யெல்லா மென்களுக்கு விஸ்வரூபம் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார்.

முனிவர்களே! நீங்கள் நேர்த்திபாசன கேள்வி கேட்டீர்கள். சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பூர்வகாலத்தில் இரகுநுவத்தில் தசரதனுக்குப் புத்திரானாக அவதரித்த மஹாபலபராக்ரோமகாலியும் சுத்தியகாமருமான பூரீராமர், இராவணனைப் பரிவரங்களுடன் சங்கரித்து, இலங்கையில் விபிஷணனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்து விட்டுச், சித்த சாரணகந்தர்வர் முறலான தேவர்களும், அப்சரஸ்திரிகளும், முனிவர்களும் ஸ்ரோத்திரஞ்செய்ய, இந்திராதிதேவர்களும், முனிவர்களும், பிதூர்த்தேவர்களும், விபிஷணனும், சமஸ்தமான வானவ விரர்களும் பாடைநூழ்ந்துவர, தமக்கும் சேதைக்கும் சுத்தியுண்டாகும் பொருட்டுத் தீர்த்த ஸ்ரானஞ்செய்ய விரும்பி, விளைவாட்டாகக் கைலில் வில்லி பேர்திக் சேதுமார்த்தகமாய்ச், சேது இலங்கமண சமேதராகக், கந்தமாதன பர்வதம்வந்து சேர்ந்தார். பிறகு சேதை பரிசுத்தமாகும்பொருட்டு இலங்கை தீர்த்தக்களையில் விந்துகொண்டு, தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதூர்க்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அக்கெரி தேவனை வருகவென்றழைத்தார். உடனே அக்கெரி பகவானும், காலீ, கராலீ, மனோஜனா, கலோகிதீ, சுதாமர வர்ணை, உக்கைச, பிரதிபதை பென்றெ எழுதாக்குகளாலும், பத்தாத்திசுக்களையும், பரந்த ஆகர்சத்தையும், சமுத்திர ஐலநீதையும் எங்கெங்கொண்டு, சிவந்த கண்களோடும், மஞ்சள் வர்ணத்தோடும், மஞ்சள் வர்ணமான வஸ்திரத்தோடும் கையில் வில்லைபேர்திக் கொண்டு இலங்கை தீர்த்தத்துக் கருகாமையில் தோன்றிக், தமது திருவிளைவாட்டால் மானிட கொருபக்கொண்ட பூரீராமச்சந்திரனைப்

பார்த்தார், இந்நேரத்தில் சுத்திவிடப்படாமல் அழகான சிலை வார்த்தைகள் சொல்லுகிறார். “இராமர்சுந்தரனைச் சங்கரித்த” மஹாபாரத வரலாறு ஸ்ரீராமர்! இந்த ஐயனெய்துடைப பதிவிரதாதர்மத்தினுள் தான் நீர் இராவண சம்மூரம் பண்ணினது; இது சுத்தியை, சுத்தியை, சுத்தியை. இதில் சந்தேகமேனிடையாது. லோகமந்தர்வரணிய இந்த இலட்சுமி தேவியானவள் நீர் தேவனுயிருக்கும்போது நீர் சீர முடையவனாகவும், முனிதருயயநரிக்குள் கரீரங்கனில் மனித சொரூபம் உடையவனாகவும் உமக்குச் சகாயமாயிருக்கிறான். ஆகையால் தேவதேவனுன ஐயுர்த்தது! என் வார்த்தையில் எம்பிக்கை வைத்து இந்தச் சீரானேயை அங்கொரம் பண்ணிக்கொள்ளும். ” என்று சொல்ல, அதுகேட்டுத் தேவர்களும், மஹாலிஷிகளும், வித்தியாதரர்களும், கந்தர்வர்களும், மானிடர்களும், பன்னகர்களும் மற்ற முன்னலர்களும் ஸ்ரீராமரையும், ஜனகபுத்திரியாகிய சீதை வையும் அடிக்கடி புகழ், ஸ்ரீராமர் அக்கினி தேவன் வாங்கிப்படிச் சீரானேயை அங்கொரம் பண்ணிக்கொண்டார். கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களை! ஸ்ரீராமர் சீதையின் சுத்திக்காக அழைத்த அக்கினி தேவன் இலட்சுமி தீர்த்தத்துக்குச் சமீபத்தில் சுமூத்திராத்திரின்றுத் தோன்றின அய்விடமே அக்கினி தீர்த்தமென்னப் படும். இந்தத் தீர்த்தத்தில் பத்தியுடன் ஸ்நானம் பண்ணி, உபவாச மிருகது, யேத விதிகளான பிராமணர்களுக்குப் போஜனஞ் செய்து வைத்து, அவர்களுக்கு வஸ்திரம், தனம், பூமி, அலங்கரிக்கப் பட்ட கன்னிகைகளையும் கொடுத்தால், சமஸ்த பரபங்கினின்றுத் விடுபட்டு விஷ்ணுசாபஜ்யத்தைப் பெறுவார்கள். இந்த அக்கினி தீர்த்தங்களையில் அன்னதானஞ் செய்தொது மிகவும் உத்தமம். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தம் இருந்தது மில்லை; இருக்கப்போகிறது மில்லை. இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின தினால் மஹாபாதகானது துன்பநிலையக் கூடக் கோரமான பிரசாத சொரூபத்தை விட்டுத் தீவ்யசொரூபத்தை யடைந்தான்.

பூர்வகாலத்தில் பாடலிபுரமென்ற நகரத்தில் பகவான் என்று ஒரு யணிக்னிஞர்தான். அவன் தர்மசிலன்; பிராமணவிசுவாச முடையவன். அவன் இடைவிடாமல் கிருஷித்தொழிலைச் செய்து கொண்டும், பசுக்களைக்காப்பாற்றிக் கொண்டும், கடைதெருவில் பொன் முதலிய பொருள்களைத் தருமமாய் விநியை செய்துகொண்

மெய், பத்திரதா கிரேயமனிகளான மூன்று மனைவியர்களோடு கூடி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். இப்படி வாழ்ந்துவருங்காலத்தில் அவனுடைய மனைவியர் மூவரில் மூத்தவர் வம்சத்தை விருத்தியாண்டுகிற உபஸ்னியன், புன்ஸியன், காலுபஸ்னியன், என்ற மூன்று புத்திரர்களைப் பெற்றான். இரண்டாவது மனைவி கனோகன், பதினான்கு என்ற இரண்டு குமாரர்களைப் பெற்றான். மூன்றாம் மனைவிக்கு காலுபஸ்னியன், மனோகோகன், துஷ்பஸ்னியன் என்ற மூன்று புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். இவ்விதம் பகவானுக்கு எட்டுக் குமாரர்கள் பிறந்திருக்கின்றோமெனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, தாத்தாக்கைப் களிக்கும்படியாகத் தெருவில் விளையாடி, ஐந்து வயது ஆகும் காலத்தில், தகப்பனும் தன் குலத்தொழிலான பணிநிலை, பசுக்காத்தல் விவசாயத்தொழிலை முதலிய தொழில் களைக் கிரமப்படி கற்றுக்கொடுக்க, அவர்களுள் மூத்தவர்களைய வழுபர்கள் மாத்திரம் தந்தை சொந்தேட்டு அவனிஷ்டப்படியே நடந்து வந்தார்கள். எட்டாவது புத்திரனான துஷ்பஸ்னியன் தெருவில் விளையாடும் பருவம் முத்தகொண்டு தன்மார்க்கத்தி லுரை கொண்டு, தகப்பன் வார்த்தையைக் கேளாமலும், அயல் வீட்டுக் குழந்தைகளைப் பிடித்துத்தன்பப் படுத்திக்கொண்டும் வந்தான். இப்படித் துஷ்டத்தனம் செய்தவருகிற புத்திரனைப் பைத்தியகாரனென்று பகவான் உபேட்சை செய்து வந்தான். எட்டுப்பிள்ளைகளும் இளைமைப்பருவம் கடந்து வெளவன பருவமடைந்தார்கள். கொழுத்து மதங்கொண்ட துஷ்பஸ்னியன் அந்தப்பட்டனத்தி விருத்திறகுழந்தைகளை ஒருவகுமதியாமல் பிடித்துக் கழுத்தமுறித்துக் குலம், னென்று, கதிகளில் எறிந்து விடுவது வழக்கம். அப்படி பிறந்துபோன குழந்தைகளைப் பெற்றவர்கள் பட்டணம் முற்றினத் தேடிக்காணாமல் பனம் வருத்திப்போவதும், பிறகு அந்தச்சுவர்கள் தன்வீரமேல் மிதக்கக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்து செய்பவனென்று கர்மவசனைச் செய்வதும் வழக்கமாகிற்று. இப்படியே தினம் நேரமும் துஷ்பஸ்னியன் பிள்ளைகளைக்கொன்று வருதலால் அவனு லில் பிரஜைகிருத்தியில்லாமல் ஊர் பாழாகிற்று. பிறகு பிரஜைகளெல்லாரு மொன்றாய்க்கூடி பிரஜாநிடம்பியைப் இரத்தச்சமசாரத் தைத் தெரிவித்தார்கள் அரசன் கேட்டு நகரத்துக்காவலையினை அனுமந்து, “இவ்வுரில் குழந்தைகளிதழையோகிறதற்குக் காரணம்

என்றிருப்பினும்" என்று உபநிஷிட்டு, அவர்கள் "அப்படியே வாச
ட்டும்" என்று சொல்லி முகக்குறும்பை பதவிவிடுத்து ஆராய்ந்து
பார்த்தும் முடிவாகாமல் இராகுனிடம் வந்து பலத்தோடு, "கவையே!
பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு குழந்தைகளைக் கொன்றுதெய்விய
பெய்களால் பார்க்கமுடியவில்லை." என்று தெரிவித்ததற்கொண்டார்
கள். அப்பொழுது பட்டணத்திலிருந்த ஜனங்களெல்லாம் திரண்
டொன்றாய்க்கடி. இராகுனிடத்துக்கு மறுபடியும் வந்து குழந்தை
கள் சாவதைப்பற்றி முறைபிட்டார்கள். நனக்கு அதன் காரணம்
தெரியாதபடியால் அரசன் மௌனமாயிருந்து விட்டான். இப்படி
யிருக்கையில் ஒரு நாள் துஷ்பகன்னியன், ஐந்து குழந்தைகளைச் சபட
மரகத் தாமரைப்பூப்பறிப்பதற் றென்றழைத்துக் கொண்டு வந்து,
அவர்கள் கோவென்றலறவும் பலாத்காரமாயிருத்துக் கழுத்தளவு
தண்ணீரில் அமிழ்த்தி, அவர்களிறந்து போனாகவென்று நினைத்
துக்கொண்டு, விட்டுக்குப்போய் விட்டான். அந்தக்குழந்தைகளின்
தாய் தந்தையர்கள் பட்டணம் முழுமையும் குழந்தைகளைத் தேடித்
கொண்டு திரிந்தார்கள். தண்ணீரில் அமிழ்த்தப்பட்ட குழந்தை
கள் தெய்வசகைபத்தால் சாகாமல் பிழைத்து மெல்ல மெல்லக் கூடா
வேறி, பட்டணத்துக்குப்போகச் சக்தி யில்லாமல் ஈதந்தியேபோடு
அங்கிடத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், தங்களுடைய பந்துக்
கள் தங்கள் பேணரச்சொல்லி உரக்கக்கூப்பிடுவதைக் கேட்டு
"ஏன்" என்று கேட்டார்கள். அந்த மறுமொழிகேட்ட பெற்றோர்கள்
குளக்கரைக்கு வந்து, உயிரோடிருக்கும் பிள்ளைகளைக் கண்டு, மிகச்
சந்தோஷப்பெற்று, இதென்னவென்று கேட்டும் குழந்தைகள்
துஷ்பகன்னியனுடைய கேட்ட செய்கைகளைத் தெரிவித்தார்கள்.
இந்தச் சமசாரம் பட்டணம் முழுவதும் பரவ நகரத்தினுள்ள
ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, இராகுனிடத்துக்கு வந்து,
மேலே சொல்லிய ஐந்து குழந்தைகள் சொன்னதைத் தெரிவித்து,
அரசன், பகையாக எந்தெவனாகளைக் கூப்பிட்டுப் பட்டணத்து
ஜனங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, "பகையானே! அநேக பிரதானிகள்
நிறைந்த இந்தப்பட்டணத்தை உன் புத்திரனாக துஷ்பகன்னியன்
குளியலாகச்செய்து விட்டான். பாரும்: துஷ்டனாக உமது புத்
திரனாக இவர்களுக்குள் அமிழ்த்திவிடப்பட்ட இந்த ஐந்து குழந்தை
களையும் தெய்வவாதுகைத்திருவே பிழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்.

நீர் தர்மசாலியாயிருப்பதினால் இந்தக்கெண் செம்பிற தென்று உண்மையே கேட்கிறேன்." என்று சொல்லி, தர்மத்தை பற்றிப் பண்பை அரவணப்பார்த்து, "மறாராஜாவே! இந்தப்பட்டணத்துக் குழந்தைகளை பொன்றில்லாமல் கொன்ற இந்தப்பாபினைக் கொலை செய்வதே தகுதி; இந்தவிஷயத்தில் என்னைக் கேட்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை; இக்கொடிய பரபந்தைச்செய்த இவன் என் புத் திரனாகமாட்டான். இந்தத் துராத்மாவைக் கொல்லுவதை விட வேறு பரிசுரங்கிடையாது. இது உண்மையே." என்று சொல்லி, பட்டணத்தாரெல்லாரும் அதுகேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு, அரசு னைப்பார்த்து, "ஐயா! இந்தத் துஷ்டனைக் கொல்லவேண்டாம், உரைவிட்டுத் தரத்தியிட்டால் போதும்" என்றார்கள். இராஜன் துஷ்பணியனை அழைப்பித்து "அடா துராத்மாவே, நீ இந்தத் தேசத்தைவிட்டு இப்பொழுதே ஓடிப்போய்விடு. இங்கேயிருந்தால் கொலைபுண்ணொவாய்." என்று பயமுறுத்தித், துராதனைக்கொண்டு பட்டணத்துக்கு வெளியில் துரத்தியிட்டான். துஷ்பணியைக் காட்டவிட்டு ரிஷி கணங்கன் சிறைத்திருக்கும் ஒரு காட்டுக்கு வந்து, அவ்விடத்திலும் ஒரு ரிஷி குமாரனைத் தண்ணீர்க்குள் அயி ழுத்தியிட்டான். செத்துப்போய்த் தண்ணீர்மேல் மிதந்துகொண்டிருந்த அந்த ரிஷி புத்திரனை, வினாயகமும் சிமித்தமாக அவ்விடம் வந்த ரிஷி குமாரரின் கண்டு, மனம் வருந்தி, அந்தக் குழந்தையின் தந்தையாகிய உகிராசீரவன் என்ற ரிஷிக்குத் தெரிவிக்க, அவர் தமது தபோமகிமைவால் அது ஐம்பண்ணியனுடைய செய்வை பென்று அறிந்து, அவனைப் பார்த்து "அடா துஷ்டா, நீ என் னுடைய குழந்தையைத் தண்ணீரில் தள்ளிக் கொன்றபடியால் நீயும் தண்ணீரிலேயே விழுந்து சாகக்கடவாய். சொத்தின் கொடுக்கலம் விசாகாக அனைத்து திரியக்கடவாய்." என்று சபித்தபின், துஷ்பணியன் மெத்தவும் செத்தம் கொந்து அந்தக் காட்டவிட்டுச் சிங்கம் முநியை கொடிய துஷ்டமிருகங்கள் சிறைத்த வேறொரு காட்டுக்கு வந்தான். அப்பொழுது புழுதினை வாரி சிறைத்துக்கொண்டும், மரங்களை முறித்து விழுத்திக்கொண்டும், பேரிடி 'முழக்கத்தோடு பெருக்காத்தும் மகாபுகல் எந்தடித்தது. 'துஷ்பணியன் எடுத்து மகாபுகல் மிகுந்த வருத்தமடைந்து, இன்னது செய்வதென்று தெரியாது துன்பத்திரிபுயம்போது, செத்து உண்டிப்போகிறதென்று

ஒருபாணியின் பெரிய கூடல்களில், அதன் வாயின்வழியாக நயித்
திருள்சே, புருந்துகொண்டான். அவன் புருந்துகூடவே மறை
வதுதான் பெருமறை பொழிந்து, வெள்ளம்பெருகி கதியாயோட,
அந்த பாணியின் வயிது தண்ணீரால் நிரம்பிச் சரீரம் உதித்துத்,
தலையாக ஊடப்பட்டு, வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தது.
பாணியின் வயிற்றுக்குள் தலையுந்துகொண்டிருந்த துஷ்டக் வெளி
யில் வர வழிடைபாமை பாணியின் வயிற்றுள்ளே நவித்துக்
கொண்டிருக்கையில் மறை வெள்ளம் அதிகவேகமாக பாணியை
இழுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்தில் சேர்த்துவிட்டது.
துஷ்பண்ணியன் ஐலத்தில் முழுகி இறந்து, பிரசாஸப்பிறந்து, பசி
நாகங்களால் வஞ்சி, ஒருவரும் போகக்கூடாத ஒரு காட்குப்புரு
ந்து, கரேமான வயியில் காலக்கனிலெல்லாம் கோவென்றலதிக் கொ
ண்டு துக்கத்தையே பனுபவித்து ஆயிரங்கோடி கற்பங்கள் சுற்றித்
திரிந்துகொண்டிருந்து, பிறகு காடு, மலை, வனம், வஞ்சிநாகவெ
ள்ள மலைத்து திரிந்து கஷ்டப்பட்டுக் கடைபெரகத் தண்டகாரணி
பத்துக்குவந்து, புண்ணியமான அகஸ்தியர் ஆச்சிரமத்துக்குச் சரீ
பத்தில் வந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்கேயிருந்து
தபகபண்ணிக்கொண்டிருக்கும் முனிவர்களைப்பார்த்து, “ஒரிஜிசுவ
ரங்கே! நான் சொன்னும் கார்த்தகனைத் தபவுசெய்து கெளுங்
கன், நீ! எல்லோரும் பூதங்களினிடத்தில் கருணை கூர்ந்து இரஞ்
செய்கிறவர்களல்லவா? துக்கத்தால் வருந்திக்கொண்டிருக்கிற என்
னிடத்தில் கிருபை கூர்ந்து அதுக்கிரகம் பண்ணுங்கள். நான் பூர்
வம் பாடசிபுரத்தில் துஷ்பண்ணியனென்றே வணிகனாகப்பிறந்து
அநேகம் குழந்தைகளைக்கொண்டு அரசனாக நாட்டைவிட்டுத் தா
நீதப்பட்டுக் காட்டுக்குப் போய், அங்கும் ஒருநிஷி புத்திரனை நீரில்
அமிழ்த்திக் கொன்றேன். அந்த நிஷிகவரர் கோபங்கொண்டு,
என்னை ஐலத்திலேயேயிந்து பின் பிரசாசி பறையும்ஊ சபித்தார்,
அந்தச் சாபத்தினால் நான் பிரசாசி தண்ணீரில்லாதகாட்டிலே
அநேக கற்பகாலங்களாக வெறு கஷ்டங்களை பனுபவித்துக் கொண்
டுவருகிறேன். “இனிமேல் பரிதாபங்களை பென்னால் பொறுக்கமுடி
வாது, ஆகையால் என் பிரசாததன்மை பொழியும்படி பென்மேற்
கருணை கூர்ந்து காத்தருளவேண்டும்.” என்று பெருக்கச்சரிட்டுச்
சொல்ல, அதுகேட்ட நிஷிகளும் கோபாமுத்திகாக்கு காவகராதிய

அகஸ்தியரிடம் போய், “கனாமி! இந்தப் பிராகக்ருப் பிராபக்ஷித் தமென்ன? இப்படிப்பட்ட பாபிகளைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் நீ அநிக சமர்த்தரல்லவோ?” என்று சொல்ல, ரும்பசம்பவமும் கிருணபகர்ந்து, தமது பிரியசெய்யுறைய கதிகஷணம் அதைச் சொல்ல, “அப்பா கதிகஷண, நீ சேவிரமாகக் கந்தமாநனம்போய்ச் சேர்ந்து இந்தப்பிராக்ஷித் சாபகிளித்திக்ஷாகச் சங்கற்ப பூர்வமாகச் சமஸ்த பாபகிரகசனமான அகிக்ஷித்திக்ஷித் க்ஷாணம்பண்ணு. அதனால் இந்தப்பிராகக்ருப் பிராகசத்துவம் நீங்கித் திவ்யசொருபம் வந்து விடும். இந்தத்திர்த்தத்தில் க்ஷாணம் பண்ணுவதைவிட வேறுவகையான பிராயச்சித்தமெனக்குத் தேவந்திலில்லை. ஆகையால் இந்தப் பிராக்ஷிம்பேரில் கிருணபவத்து இகதக்ஷாப்பாற்றிவிடு.” என்று சொல்ல, கதேட்சணன், கந்தமாநனம்போய், அங்கிருக்கும் அக் கிளித்திர்த்தத்தில் பிராகக்ஷாகச் சங்கற்பஞ்சொத்துகோண்டு, அதில் மூன்று கான் நியாயாய் க்ஷாணம்பண்ணி, இராமநாதர் முதலானவர் களைச் சேவித்துக் கையில் திர்த்தமெடுத்துக்கொண்டு, ஆசிரமத்து க்குத் திரும்பிவந்து, அந்தத் திர்த்தத்தான் பிராக்ஷிம்பேய் புரோகி த்த உடனே, அதற்குப் பிராகசத்துவம் நீங்கி, அது திவ்யபசீர மடைந்து கதிகஷணன், அகஸ்தியர், மற்றுமுள்ள ரிஷிகவரர்களையும் அடிக்கடி சமஸ்கரித்து, அவர்களிடத்தில் செவடிபெற்றுக்கொண்டு, விமானத்தின்மேலேறித், தேவஸ்திரீகள் குழு அதிக சந்தோஷத் துடன் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது. கேளுங்கள் பிராமணோத்த மர்களே! இப்படியாக அகிக்ஷித்திக்ஷ வயபவத்தை புக்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தப் பிராக்ஷோஷணமெங்கிற அத்தியாயத் தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் சமஸ்தபாபங்களாலும் விடுபட்டு, இகத்தில் மூலப்போகங்களை வணங்கித்துப் பரத்தில் பரமகருநை படைவார்கள்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முன்பிது.

இருபத்துமூன்றுவது
சூரியன் பொற்கையடைந்த சக்கிர
தீர்த்தமகிமையுரைத்த

அத்திமாவம்.

சேனாக்கள் பிராமணுத்தமந்தனே! சகலமான பரபங்கையும்காசம்பண்ணுதெ அக்கினிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினிட்டுச் சுத்தாத்மாவாசிச் சக்கிரதீர்த்தம் போகவேண்டும். எந்தெந்த விருப்பத்தோடு இந்தச் சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தாலும் அந்த சத விருப்பம் கைகூடாதுவருதெது

பூர்வத்தில் அஷ்டிபுத்தியக் என்ற மஹாவிபியானவர் சந்திரமாதனம் வதத்தில் சதரிசகுழ்வாஹுர பூபாசித்துக்கோதபசெய்து கொண்டு வந்தார். அப்பொழுது கொடிய இராட்சதர்கள் அவருடைய தபசுக்கு கிங்கினக்களை யுண்டாக்கி யவனாயுந் துன்பப்படுத்தி வந்தார்கள். சூரிகளெமென்ற விஷ்ணுசக்கரம் தன் பக்தனை பிரதிபெரிக்கும்படி வந்து அவரைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டு வந்த இராட்சதர்களை கிளைபாட்டாகக் சங்கரித்து, அந்தப் பக்தனுடைய பிரஸத்தனை யின்படி அவன் செய்த தீர்த்தத்திற் பிரசன்னராயிருக்கிறபடியால் அந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சக்கிரதீர்த்தமென்று பேர் வந்தது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுதெவர்களுக்குச் சக்கிரராயுதத்தின் அருக்கிரகத்தால் இராட்சதர் பிரசமுதலானவர்களாலுண்டாகும் பிடை கிடையவேகிடையாது. இந்தப் புண்ணியமான தீர்த்தத்தில் அறுபட்ட கையையுடைய சூரியன் ஸ்நானம் பண்ணித் தங்கமயமான கையை படைந்தான் என்று சொல்லச், செளனகாதி ரிஷிசுவரர்கள், ஐயா! சூதமுனிவரே! சூரியனுக்குக் கையறுபடவேண்டிய காரணமென்ன? அவனுக்குத் தங்கக்ஷை பெப்படிவந்தது? அதைபெங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர்சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில் சைத்தியரால் துன்பமடைந்த தேவர்கள் எவனானும், சாடின்கெடுப்பேர விடவ்றெங்கி, துன்புக்கடிப் பிரசன்

பதிலேயே ஆலோசனை செய்து, இந்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரமலோகம்போய், பிரமாணவக்கண்டு பத்திபுடன் வந்துசெய்து, கவர்மி, "சரஸ்வதிசுரந்தர்! பஸ்திதர்ஸ் மதங்கொண்ட நிர்வகிதன் எப்பொழுது மெங்களைத் தன்பப்பதெதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அந்தத்தன்பப் திருவதற்கொரு உபாயஞ் சொல்லியருளவேண்டும், இதற்காகவே நான்கள் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறோம்," என்று விக்ஞா பணம்செய்ய, அதுகேட்ட பிரமதேவன் மனமிரங்கி, அவர்களைப் பார்த்து, "தேவர்களே! நீங்கள் பயப்பட்டீர்கள். நான் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன், தத்துவதரிசிகளான முனிவர்களைக் கொண்டு அசுரர்களைக் சங்கடரிக்கும்பொருட்டு மாலோகவரம் என்ற மஹா யாகத்தை மத்திரதந்திர லோபங்களில்லாமல் கந்தமாதனத்தில் ஆரம் பித்துமுடிபுகள். இந்த யாகத்தை வேறிடங்களில் செய்யத்தொடங்கினால் துராதமாக்களான அசுரர்கள் விக்வினனாகிவந்து யாகத்தைக் கெடுத்துவிடுவார்கள். கந்தமாதனத்திலிருக்கிற சக்திரதிர்த்தத்தில் அஷ்விபுத்ரியர் என்ற மஹரிஷியின் பிரார்த்தனைபின்படி சக்திராயுதம் வசித்துக்கொண்டிருப்பதால் அங்கே இடைபூதுண்டாகாது. ஆகையால் அங்கேயே அந்தயக்குத்தையாரம்பித்து முடிபுகள்" என்று சொல்ல, அதுகேட்ட இந்திராதீதேவர்கள், பிரகஸ்பதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கந்தமாதனம் போய், அஷ்விபுத்ரியர் என்ற மஹரதமாவக்கண்டு வணங்கி, அவரது ஆச்சிரமத்துக்குச் சம்பத்தில் வக்குசாலையை நிர்மானம்பண்ணி, யாகசம்மக்களில் வகதேர்ந்த தபோதனர்களைக் கொண்டு, அசுரசங்காரார்த்தம் யாகத்தை யாரம்பித்தார்கள். அந்த யாகத்தில் பிரகஸ்பதி தோதாவாகவும், இந்திர குமாரனாகிய ஜயந்தன் மைத்திராவருணனாகவும், எட்டாவது வக அச்சாவரகனாகவும், சக்திபுத்திரராகிய பரகசரி பிராவயனாகவும், அஷ்டவக்சிரமலாஷியானவர் அத்துவர்புலாகவும், விசுவாமித்திரமஹரிஷியானவர் பிரதி பிரக்தாதாவாகவும், வசுனக் கேஷ்டாவாகவும், துபோக் உன்னேதாவாகவும், துலன் பிரமாவாகவும், பிராமணோத்தமரான கசிவடர் பிராம்மணுச்சம்வலிவாகவும், கவக்சேபக் ஆக்கிவீதரன் ஆகவும், அகிலே போதாவாகவும், வாயு உத்தாதாவாகவும், யமநிமரணாவானவர் பிரக்தாதாவாகவும், அகஸ்தியமலாழாமி பிரதிசுத்தாவாகவும், விசுவாமித்திரருடைய குமாரன் மங்க்சந்தன் சுப்பிரமணியராகவும், வியாசபுத்திரரான கக்ரீஷி உபகிதாஷ்டாவாகவுமிருந்து எஜமானனாகிய நேவாரணுக்கு

விதிப்படி திருஞ் செய்கித்து, ஐயவந்தையாரம்பிதே, மறையிடுவதெனத்
தையுடைய கதரிசுனத்தின், மனையிலினுலே அசரங்களுக்கு இடை
வெளி வகப்படாமையால், யாகம் இடைபூறில்லாமல் திரைவேலியது,
அத்துவர்ப்புறானவர் அவசரப்படாமல் கர்மங்களைப் பெல்லாம் முடித்து
மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொடுத்த புரோடாசத்தை அக்கினிதேவன்
பட்டித்து ஐவலித்தான், தேவாமசேஷமான அவிசை அத்துவரிய
வானவர் பிரியத்தோடும் ஹோதாமுதலானவர்களுக்குப் பிரித்துக்
கொடுக்கையில், பிரமாவாக் கிருந்த சூரியன், தன்பாகமான பிரசித்
நிரமென்ற அநிக் உக்கிரமுன் புரோடாசத்தை பிரண்டுகைகளா
தும் வாங்கினான், வாங்கினவுடனே பலனுடைய இரண்டுகைகளும்
ரித்துவிக்குகளுக்கு முன்னாலே யறுத்துவிழுந்தான், அப்பொழுது
சூரியன் இதென்ன வென்று கடுகென, முகம்வாடி ரித்துவிக்கு
களைப் பார்த்து, “நீங்கெல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்
பொழுதே பிரசித்திரம் என்கிற இந்தப் புரோடாசம் என்
கைகளை யறுத்துவிட்டது, ஆகையால் நீங்கெல்லாரு மொன்றாகத்
கூடி வெண்கைகளிரண்டும் மீண்டுமூண்டாரும்படி செய்புகள்; அப்
படிச் செய்வாவிட்டால் இந்த யாகத்தை யழித்துவிடுவேன்,”
என்று சொன்னதைக் கேட்டு எல்லாரும் யோசனை செய்துக்கொண்
டிருக்கும்போது, அஷ்டாவக்ஷிர மஹாரிஷியானவர் ரித்துவிக்கு
களைப் பார்த்து, “பிரமனேறுத்தமர்களே! நான் சொல்லும் வார்த்த
ையைச் சாவதானமாய்க் கேளுங்கள், நான் விஷ்ணுக்களும்,
கோடி பிரமாக்களும் பிறந்திருந்துபோனதை நான் பார்த்திருக்
கிறேன், லோகேசுவரனென்ற பிரமா பட்டத்திருக்கையில்
கர்மங்கட்புத்திரிக்குந்த கர்மங்கடென்ற பிரமனான், கட்டியிருந்த
ஒரு வேடம் விளையாட்டுக்காக ஒரு குழியை இலட்சியம்வைத்து
அம்புஎய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, இட்டபிலே போனபடியால்,
அம்புபட்டு அயனுடைய இரண்டு கைகளும் அறுத்து கீழேவிழுந்
தன, அப்பொழுது ரிஷிகவினுடைய ஏவுதலால் அந்தப் பிரமனான்
கந்தமாநனம்வந்து இந்த முனி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானப்பண்ணிக் கால்
களை மறுபடியும் அடைந்தான், இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு அப்பொ
ழுது முனிநீங்கென்று பெயர்வந்தது, இப்போது இது சக்ரிராபுர
சன்னியஸ்தத்தால் சக்ரிரீர்த்தமென்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது,
உங்களுக்குப் பிரியமிருந்தால் ஸ்வயதந்த சூரியனில் ஸ்நானம்

பண்ணட்டும். " என்று சொல்ல, நிகழிதமெல்லாரும் சந்தோஷமடைந்து ரூபியைப்பார்த்து, "ஐயோ! அப்பாவர்களைச் சொன்னபடி இந்தத் திர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணும், " என்று சொல்லச், ரூபியை அப்படியே சக்கிரதிர்த்தத்தில் பந்தியுடன் ஸ்நானம் பண்ணியெழுந்திருந்தவுடனே தனக்கிரண்டு தங்கக்கைகளுண்டாயிருக்கக் கண்டான். சமஸ்தமானித்துவிக்குதனும் அதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு பாதகத்தைமுடிக்க, இந்திராதி தேவர்களும் அசுரர்களைக்கொன்று ககமாய்ச் சொர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆகையால் பிராம்மனோத்தமர்களே! கேளுங்கள்! சூருடர், செகிடர், ஊலமகன், முடவன், அப்பாணி, மற்றுமுள்ள அங்குலீணர்கள், கைகாஸ்முதலிய அங்கங்களுடையபட்டவர்கள், இவர்களெல்லாரும் தங்களுடைய அங்கங்களைப் பெறுவதற்காகச் சர்வாபிஷ்டங்களையுக் கொடுக்கிற இந்தத்திர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டுமே. கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே பிவித்தமான மகிமையுடையது இந்தச் சக்கிரதிர்த்தம். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் அங்குலீணர்களாயிருந்தால் அவ்வங்கபூர்த்தியையடைவார்கள். மோட்சகாமி களரயிருந்தால் மோட்சத்தையடைவார்கள்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

முடிந்தது.

இருபத்துநாலாவது

சிவதிர்த்தத்தில் பைரவர் பிரம்மஹந்தி

நிவர்த்திபெற்ற

வத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! நான் இப்பொழுது சொன்ன சக்கிரதிர்த்தத்தில் ஸ்நானப்பண்ணியிட்டுச் சிவதிர்த்தம் போய்ச்சேரவேண்டும். சிவதிர்த்தத்தில் ஸ்நானப்பண்ணின மாதிரத்தில் மஹாபாதகங்களும் அபயத்துக்குடந்தையாயிருந்த பாதகங்களும் நின்றுப் போகின்றன. காலபைரவர் இந்தத்திர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப்

பிரம்மஹத்தீயினின்றும் விடுபட்டாரென்று சொல்லி, சிவசுவரீ
கன், ஐயாருதமுனிவரே? காலபைரவருக்குப் பிரம்மஹத்தி ஏன் வந்
தது? அதை வெங்களுக்குச் சொல்லிப்பருகவேண்டும் என்று கேட்
கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

முனிசுவரர்களே ! கேட்டமாதிரத்தில் பாபங்களைப் பெருக்கி
முத்திலைப் கொடுக்கும்படியான ஒரு பூர்வசரித்திரம் சொல்லு
கிறேன்கேளுங்கள். முயகாலத்தில் பிரமாவானவர், “நானே ஜகத்துக்
குக்கர்த்தா, வேறொருவனும் கிடையாது; உலகமிக் கிரகாணுக்கிரக
சக்தி பெணக்கேயுண்டு; எனக்குமேலான தேவனும், ஜப்பான தேவ
னும் கிடையவேகிடையாது.” என்று தேவர்களுக்கு முன்னுலேயகங்
காரத்தோடு சொன்னார். அதுகேட்ட நாராயணனும் புன்கிரிப்புக்
கொண்டு, “அப்பா பிரமதேவனே ! இப்படி அகங்காரத்தாலே
என்பிதாதுகொய் ? இனிமேலிப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்வது
உனக்குகதகாது ; பக்குசொருபியும், பிரபுவுமாயிருக்கிற நாராயண
னாகிய நானே ஜகத்துகரும் கர்த்தா ; நானில்லாமல் போனால் இந்த
உலகங்கள் கீழியாமற்போய் ; என்னுடைய அதுக்கிரகத்தாலல்லவோ
ஈதாவரஜங்கம சொருபமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தை நீ கிருஷ்டித்
தாய், அப்பா ” என்று சொன்னார் இப்படிப் பிரம விஷ்ணுக்கள்
தேவர்களுக்கு முன்னால் கலகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தபோது
நாதுவேதங்களும் உருவங்கொண்டுவந்து அவர்களைப்பார்த்து, “விஷ்
ணுவே ! நீரும் ஜகத்கர்த்தா அல்ல ; பிரமாவே, நீரும் ஜகத்துக்
குக் கர்த்தா அல்ல ; பராத்பதனாயும், விபுவாயுமிருக்கிற நகவரனே
ஜகத்துக்குக்கர்த்தா ; இந்தஈதாவரஜங்கம சொருபமான ஜகம்
அவனுடைய மாயாசக்தியினால்தான் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது.
சத்தியனானந்த ரூபராயும், சகல தேவர்களாலும் வணங்கப்பட்ட
வராயுமிருக்கிற ஸாம்பமூர்த்தியே ஜகத்தைச் கிருஷ்டித்துக், காத்து,
அழிக்கும் வல்லமைபுடைவர். அவனே ஜகத்துக்கு நாதன்.”
என்று சத்தியமான பொருளையெடுத்துரைக்கப், பிரம விஷ்ணுக்கள்
இருவரும் “ பார்வதியாலணையப்பட்டவரும், சொருபமுடையவரும்
பிரமதாதிகணங்களைக் குழப்பட்டவருமான சம்புலானவர், ஸர்வ
சங்கமத்தும், சொருபமில்லாமையுமான இலட்சணங்களைப்புகடைய
பரபிரமாவாதெப்படி ? ” என்று ஆகேசபஞ்செய்ய, அருபியான
பிரமாவும் சொருபங்கொண்டுவந்து, “ இந்த மஹாதேவனுனவர்

தனக்கு, வேறுபாடுகொருபுறமுள்ள பார்வையோடுகொண்டிருக்கவில்லை. தமதுதன்மைகொருபுறமுள்ள பார்வையோடுகொண்டிருக்கிறார், இந்தச் சம்பவமானவர் உலகமப்பதகாரதாயும், திரைகொண்டதாயும், 'விசுவாதிதேவ குத்திரோமதனார்' என்ற ஒருதிரிபுரம் கிவ்வாதிகொண்டு பேர்பெற்றவராயுமிருக்கிறார். இவர் சர்வாத்மா ; சர்வகந்ததா ; சதந்தரா ; ஸர்வபாணகர். பிரமாவே ! இவர்தான் இருவடி. காலத்திலே இரஜோருணத்தால் இருவடிக்கும்படி உம்மைபெய்கிறார் ; கிஷ்ணுவே, இவர்தான் சத்துவருணத்தினாலே புலகந்தைப் பரிபால னஞ்செய்யும்படி உம்மைத் தூண்டுகிறார் ! சங்கரா காலத்தில் கால குத்திரனென்றும் மூர்த்தியை உலககச்சங்கரிக்கும்படி தமோருணத்தாலேயுகிறார் ; ஆகையால் கிஷ்ணுவே உமக்கும், பிரமாவக்கும் சுவதந்திரம் கிடையாது. சம்பவான பரமசிவனுக்கே சர்வகந்தந்திரமு முண்டு. பிரமகிஷ்ணுக்களே ! மஹேசுவரன் சர்வலோககர்த்தனென்றும், சுவதந்திரனென்றும் ஏன் அழியாமற்போனிகள் ? உமா தேவியும் சங்கரனுக்கு வேறில்லாதவள். பரமேசுவரனுடைய ஞானந்த கொருபுறான உமாதேவியானவள் அவருக்கு வேறுகாதவள். ஆகையால், பிரமகிஷ்ணுக்களே ! விசுவாதிகாரதாயும், சதந்தரராயும், திரிசுத்தராயுமிருக்கிற சங்காமூர்த்தியே சகல தேவர்களாலும், உலகங்களாலும், வணங்கத்தக்கவர். அந்தச் சங்கரனுக்குக் கந்தராயும், மேலானவரும், ஒப்பானவரும், எல்லாக்கண்ணிலும் கிடையாது. ஆகையால், பிரம கிஷ்ணுக்களே ! நீங்கள் வீணாக மோகமுடந்த மயங்காதீர்கள். = என்று சொல்லியும், அவர்கள் மாலையால் மயங்கிவிருத்தபடியால் அவர்களுக்கு அஞ்ஞானம் கிலகிலில்லை, இப்படியிருக்கையில், ஆகாசமத்தியில் அளகில்லாத குரியர்களுடைய ஒளியைப்போல ஒரு ஜோதி காணப்பட்டது. அது பூமி ஆகாசங்களைபெல்லாம் கிவாபித்து எங்கும் நிறைந்திருந்தது. அந்த ஜோதியைப் பிரமதேவன் தனது தபோபலத்தால் பெற்ற ஐந்தாவது முகத்தாலே பார்க்கப்பார்க்க அந்த முகமானது கோபத்தினாலே பிரளயகால வடவாமுகாக்கிவிடபோல ஜொலித்தது. அந்த ஜோதியும் நீலநீலாகித கொருபுறான புருஷனுனைக் கண்ட பரமதேவன், "ஓ மஹாதேவரே, நீ என்னுடைய லலாட ஸ்தானத்திலிருந்து பிரிந்த குத்திரனென்றெயின்னைபல்லவா ? நான் உம்மையறிவேன்." என்று கருவக்கொண்டு சொல்ல, மஹேசுவரனுக்குக் கோபமுண்ட

பயிற் தமது அம்சமான காலபரவரையனுப்ப; அகல் ஞாபகம், கந்திரதராய்ப், பிரமாவோடு வெகு காலஞ் சங்கடமெய்து, அவருடைய வெறுத்தல் கருகித்தே மேல்சொல்லியிருக்கிற ஐந்தாம் பிரகாசப்பார்த்தல் கோபங்கொண்டு, அந்தத் தலைவக கொய்துவிட்டதனும் பிரம்மதேவனிறந்துபோனார். பிறகு பரமசிவப் பிரகாசத்தால் உயிர்பெற்ற சதர்முகன், சந்திரசேகரராயும், வாகுடீ முதலான அஷ்டநாகங்களை யாபரணமாகப் பூண்டவராயும், பாசுவதி சமேதராயுமிருக்கிற சங்கரனாகிய பிரமாத்மாவைக்கண்டு, அவருடைய பிரகாசத்தால் ஞானமடைந்து, “சந்திர மூடா! சீர் சர்! கருணைக்கடலே! என்னிடத்தில் தயவுகூர்ந்து என் அபராதத்தையும் இதுமாப்பையும் பொறுத்துக்கொண்டு என்னை தடுத்திருக்கிறாய்?” என்று அடிக்கடி கந்தேரத்திரம் செய்து, திருவடிகளில் விழுந்து கமலங்கரிக்க, உமாபதியான சந்திரசேகரரும், தம்முடைய அம் சத்திலுண்டான பிரமதேவனைப் பார்த்து, “அப்பா! பலப்படாதே” என்று அபயங்கொடுத்தல், காங்குபரவரைப்பார்த்து, “இந்த காரணனாகிய பிரமதேவன் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்கவன். உனது ஸ்தூபட்டுக்கிடக்குமிவனுடைய கபாலத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, உலகத்தாருக்குச் சன்முகர்க்கத்தை விளக்கும்பொருட்டும், நீ செய்த பிரம்மஹத்தி நிவர்த்திக்காகப், பிரகாசப்பெடுத்துத்திரிந்துகொண்டிரு” என்று சொல்லி பிரமஹத்தியைப் பயங்கரமான வடவரனவத்துக் கொப்பான பெண்வடிவாகச் செய்தனுப்பி, அவனைப்பார்த்து, “நீ எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்ரானம்பண்ணிக்கொண்டு காலிக்குப்போ; அங்கே பேரளவுடனே முக்கால்பங்கு பிரமஹத்தி நீங்கிப்போய், பிச்சமயமிருக்கிற பிரமஹத்தி நீங்க உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். தென் சமுத்திரக்கரைவிலிருக்கிற கந்தமாதனத்தில் சமஸ்த பிரானிகளுக்கும் உபகாரமாய் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டு விளங்கா நின்ற மஹா புண்ணியமான விவதீர்த்தத்தில் பக்தியுடனே ஸ்ரானம் பண்ணினமாத் திரத்தில் பிரம்மஹத்தி முற்றும் தொலைந்துபோ மென்பதில் ஐயமே இடையாது.” என்று சொல்லிமறைந்து கைநாசம்போய்ச் சேர்ந்தார். பின்பு கபிரவரும் விவாக்கினை யின்படி பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, தேவ, தானவ, யட்சர் முதலானவர்களுடைய லோகங்களிலே சஞ்சாரம் பண்ணுகையில் பிரம்மஹத்தி பிள் தொடர்ந்து போயிற்று. ஸபரவர் அங்கத்தான் புண்ணிய தீர்த்தம்

கனில் ஸ்ரீராமப்பண்ணித் தேவலயதரிசனஞ்செய்து சடைவிராகக்
கூசிக்ருயர்தவுடனே முக்கால பங்குப் பிரம்மஜத்தி நீக்கி, மிச்ச
மரண பிரம்மஜத்தி தொடர்த்திராக்ஞையின்படிக்குக் கந்தமாநனம்
போய்ச்சேர்த்து, மதறத்தமரண சிவதீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணி
னவுடனே எண்ணப் பிரம்மஜத்தியும் நீக்கிப்போய்விட்டது. இந்தச்
சமயத்தில் சம்புலாணலர் ரேசன்னதாயெதிரில் தோன்றிப், பைரவ
ரைப்பார்த்து, "அப்பா பைரவா! இந்தச் சிவதீர்த்த ஸ்ரீராமமகிமை
யால் உனக்குப் பிரம்மஜத்தி தேவவும் முற்றந்தொலைந்துபோய்
விட்டது. இதிலாசேஷபிரியேனெடையாது. இந்தப் பிரமகபாலத்
தைக் காலியெலுக்கிடத்திலாவது ஸ்தாபித்துவை" என்றுசொல்லி
யுடனே அந்தர்த்தானமாய்விடப், பைரவர் பிரம்மஜத்தி நீக்கிக்
கூசிக்ருயர்போய் அங்கே ஓரிடத்தில் பிரமகபாலத்தை ஸ்தாபனம்
பண்ணினார். அவ்விடத்துக்குக் காலதீர்த்த மென்று பேர் வழங்கி
வருகின்றது.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! மதறாதுக்கத்தைப் போக்கடிக்கிற
தும், மதறபாதத்தை நீக்குகிறதும், கரகக்கிலேசத்தையொழிக்கிற
தும், சொர்க்கத்தை அளிக்கிறதும், மோட்சத்தை தருகிறதும்,
புண்ணியமானதுமான சிவதீர்த்த வைபவத்தை யுங்களுக்குச்
சொல்லியிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கிறவன் ஸுக்க
சாகரத்தினின்றும் கரைபெறுவான். இதிலையமேயில்கை,

இருபத்து நாலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைத்தாவது

**சங்கதிர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி
வத்ஸநாபமுனிவர் செய்நன்றிமறந்த
பாபநிவர்த்தியடைந்த
வந்தியாயம்.**

நிவ்ரிசுவார்களை ! வெதிர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின பின்பு பாபநிவர்த்திக்காகச் சங்கதிர்த்தம் போகவேண்டும். அங்கே ஸ்நானம்பண்ணின மாத்திரத்திலே இருக்கலும் அஞ்ஞானத்தினாலே மாதாபிதாக்களையும், குருவையும் மெட்கமில்லாமல் அவமதித்த துராத்மாக்களும் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுத்தியடைகிறார்கள். பூர்வகாலத்தில் சங்கத் என்ற மஹரிஷிபாணவர் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் ஸ்நானம்பண்ணுவதற்காக உண்டாக்வினபடியால், இதற்குச் சங்கதிர்த்தமென்று பேர்வந்தது. இதுவிஷயமாக, கேட்டவுடனே முத்திரும்படியான ஒரு கதை சொல்லுவதோன் கேளுங்கள்.

சுத்தியவாக்கியராயும், நல்லொழுக்கமுடையவராயும், வாக்குச் சாதுரியமுடையவராயும், சர்வபூதங்க்கிடத்தினும் தயவுள்ளவராயும், சுத்தானுவாயும் மித்தானுவாயும் சமமாகப் பாசிக்கிறவராயும், அகப்புற இரத்திரியங்களை வடக்கினவராயும், பரபிரம்மத்தினிடத்தில் பக்தியுடையவராயுமான வத்ஸநாபர் என்னும் மஹாமுனி தமது ஆசிரத்தில் ஒரு இடத்தில் பரமானு அளவுகூட அசையாமல் இறந்த இடத்திலிருந்து அநேக மாதிரம் வருஷம் தபசுசெய்து வருஷத்தில், அவர்மேல் புற்று வளர்ந்து அவரை மறைத்துவிட்டது. அதைக்கூட அவரநியாமல் தபசுசெய்தவர, இரத்திரன் மேகங்களைப் பேசி ஏழுநாள், மறைபொழியச்செய்தும், அதையும் உவனியாமல் வணக்கமுடிக்கொண்டு தவஞ்செய்துவந்தார். அப்படிச் சங்க முடிபாதருளிர் காற்றோடு மறை பெய்கையில் காதுகள் செலிடுபடும் படியான பேரொலியோடும் ஓரிடி அந்தப் புறநின்மேல் விழ்ந்து அதைவிடத்துத் தகர்த்துவிட்டது. அதையும் உவனியாமல் வத்ஸ

நாபர் தபசு செங்கையில் தர்ம தேவதையின் 'மனதில் மிருத்த கிரு
பையுண்டாகி, "மழைகொட்டிக்கொண்டிருக்கிறபொழுதுகூட கத்
ஸநாபர் தபசு கணியாமலிருக்கிறார். இது மெந்த ஆச்சரியம்!' ஆகை
யால் மழைகுளிரைப் பொறுக்கும்படியான கடினதோலினை யுடைய
பெரிய மகிஷாசுரபக்கோண்டி, இவர்மேல் மழைநிலம் விழுந்த, வீதர்
தரவு உண்டாகாதபடி பிவர்கிரத்தை மழைத் தக்கொண்டிருந்த
இவரைக்காக்கவேண்டும்" என்று தீர்ப்பளித்தது அவரை அப்படியே
காத்துக்கொண்டிலந்தது. ஏழாநாள் கடைசியில் மழை நிற்க,
மகிஷாசுரபக்கோண்டி ருந்த தர்மதேவதையும் சற்று அப்பாலேவிட
மிருத்தது. அப்பொழுது வத்ஸநாபர் தபசுகலைந்து, கண்ணிழித்துப்
பார்த்து, "மழைகொட்டிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எம் தபசு
பண்ணிக்கொண்டிருந்தாற்போலிருக்கிறது. பூமியும், திசைகளும்,
மலைகளும், வனங்களும். தேரட்டங்களும் மழைநிலத்தில் மிதந்து
கொண்டிருக்கின்றன. இந்த மழையில் கம்மை யாரோ காப்பாற்றி
யிருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பெருமழையில் காம்
உயிர்மிகைத்திருப்பது துர்லபம்." என்று யோசனைசெய்து காது
புறத்திலும் பார்க்க, தமக்கெதிரில் கொஞ்சதுரத்தில் சுறுத்த
பெரியசரீரத்தையுடைய ஒரு எருமை நிற்கக்கண்டு, "இரிபக்குச்
சாதிக்கிடத்திலும் தர்மகுணம் காணப்படுவது ஆச்சரியம். இந்த
எருமையானது என்னைப் பெருமழையினின்றும் காப்பாற்றிப்படி
யால் இது தீர்க்கவுசாரிருக்கவேண்டும்." என்று மனதுக்குள்
வாக ஆசீர்வாதம் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் தபசுக்கு ஆரம்பித்து
விட்டார். அனைக்கண்ட தருமதேவதை சரீரத்தில் கோமம் சிலிர்
க்கும்படி பரமானந்தமடைந்தது. தபசு செய்வதெதோட்க்கின
ரிஷிக்கு முன்போலப் பிரமத்தினிடத்தில் மனலயம் பெற்றிருக்க
வில்லை. அதுகண்ட ரிஷியானவர் மனவருத்தமடைந்து, போகிக்
த்தொடங்கினார் "மனதும் களங்கமடைந்தால் அல்லாமல் சஞ்சல
மடைவாது, பாபயில்லாமல் மனதுக்குச் சஞ்சலமுண்டாகாது.
கமக்கோ பாபலேசமுங்கிடையாது. மனதோ சஞ்சலப்படுகிறது,
தோஷத்துக்குக் காரணமோ தெரியவில்லை. என்னசெய்யலாம்?
அடடா! கம்மைப் பெருமழையினின்றும் காப்பாற்றின இந்த உத்
தமமான மகிஷத்தைப் புகைசெய்யாமலிருந்துவிட்டோமே! அந்தச்
சுயக்கந்தி மறந்த தோஷத்தினால்தான் கமது மனஞ்சலிக்கின்றது.

நான் மறாமூடனாய்விட்டேன். தூதர்மாவான் என்னைச் சடவே ன்ளும். சுன்றி மறப்பது பெரிய தோஷமாகிற்றே! அதற்குப் பிராயச்சித்தமும் கிடையாதே! அவனுக்குப் பண்ணியலோகங்களும், பந்துக்களும் கிடையாதே! சுன்றி மறந்தவனுக்கும், நாப்பிக்கைத் துரோகஞ்செய்தவனுக்கும், தாய் தகப்பனைக் காப்பாற்றாமல் துரத்தி வவனுக்கும், குருதெட்சனை கொடாதவனுக்கும், மரணத்தைவிட வேறு பிராயச்சித்தங்கிடையாதென்று தர்மஞ்சர் சொல்லுகிறார் கவே! ஆகையால் நான் பிராணனைவிட்டுப் பிராயச்சித்தம் பண்ணி க்கொள்ளுகிறேன்.” என்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, தமது பிராணனைத் திரண்டாகமதித்து, ஆசைபொழிந்து மேருகொத்தி வேறி யதிவிருந்து கீழேயிறுபத்தனம் பண்ணினார். அப்பொழுது தரும தேவதை மலேருபத்தைவிட்டுத்தன் சுயரூபத்தோடு அவரு க்கெதிரில்வந்து நின்று, “மஹாபிராக்ஞராகிய கந்தநாபரே! அவச ரப்படாதேயும். நீர் வெருகான் வாழ்ந்திருக்கக்கடவீர். நீர் பிரா ணனைவிட முயன்றதைக்கண்டு ஏனக்கு நிரம்பத்திருபதியாய்விட் டது. தர்மாதாஷ்டானத்தில் உமக்குச் சமாணமானவன் உலகத்தில் கிடையாது. செய்கன்றி கொன்றவனுக்கு மரணமே பிராயச்சித்த மாக விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், நீர் தருமசிலரானபடியால் உமக்கு வேறொரு பிராயச்சித்தஞ்சொல்லுகிறேன் கேளும. கந்தமாதனை பருவத்தில் சுங்கதீர்த்த மென்றொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. நீர் பக்தி யுடனே வந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் உம்முடைய பாபம் ஒழிந்து, என்னைவிடப் பரிசுத்தனாவதுமன்றிச் சித்தகந்தி னையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பெற்றுச், சாக்ஷி பதத்தையடை வீர். நிஷிகவரரே! நான் தருமதேவதை; நான் சொல்லுதெல் லாம் உண்மைவென்று நம்பும்.” என்றுகூறி, கந்தநாபரும் சுங்க தீர்த்தத்துக்குப்போக விரும்பிக் கந்தமாதனம்போய்ச் சேர்ந்து சுங் கதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே பாபங்கெனல்வாய் நீங்கி, மனம் நிரம்மலாய்விட்டது. வெருகாலைக்கழிந்தபின்பு அந்த நிஷிக வரர் பிரமத்துவத்தை படைத்துவிட்டார்.

கேளுங்கள் நிஷிகவரர்களே! சுங்கதீர்த்தம் இப்படிப்பட்ட மகிமைபுடையது. அந்தத்தீர்த்த மகிமைபை பென்னசொல்வேன்! சுன்றி மறந்தலாகிய கொடியபரவமே விர்த்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் புண்ணினதால் போருமானால் வேறெந்தப் பாவந்தான் போகமுடிக்

பாது? இந்த அந்நியாபத்தைப் படித்தவன் “செந்தக்காத” என்ற பாலத்தைச் செய்திருந்தாலும், அந்தத் தோஷம் விவரி மனச் சத்திபடைந்து சத்தியஸோகம்போய்ப் பிரமதேவனுடன் கூட மோட்சமடைவான்.

இருபத்தைந்தாவது அந்நியாயம்
முற்றும்.

இருபத்தாறாவது

யமுனை கங்கை கைய என்கிற
தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானம் பண்ணின
தினாலே ஞானசூத்தியென்ற இராஜன்
ஞானம் பெற்ற
அந்நியாயம்.

கேளுங்கள் பிரம்மஞோத்தமர்களே! சங்கதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபிறகு யமுனை, கங்கை, கையபென்ற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். இந்த மூன்று தீர்த்தங்களும் மஹாபாதகங்களைப் போக்குபவைகளாயும், சர்வஸோகப் பிரசித்தமாகுமுள்ளன. சமஸ்தவிக்கினங்களை நீக்குகிறது, சமஸ்தரோகங்களைப் போக்குகிறது, அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறதான இந்த மஹாபுண்ணியதீர்த்தங்களில் பூர்வகாலத்தில் ஞானகுதி என்னும் மஹா ராஜாவானவர் ஸ்நானம்பண்ணி ஸாத்தவர் என்ற ஒரு பிரம்மஞோத்தமரிடத்திலிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார் என்று குதர்செரில்ல, பிரமஞோத்தமர்களும் ஸர்வார்த்த தத்துவஞ்ஞரும் கியாச விஷயருமான குதரே! யமுனை, கங்கை, கைய என்ற தீர்த்தங்கள் கந்தமாதனத்திலெப்படி ஓத்தன? ஞானகுதி என்ற மஹா ராஜாவானவர் அந்த மூன்று தீர்

ததங்கினும். ஸ்தானப்பன்வி ஸக்தவரிடத்திலிருந்து ஏப்படி
ஞானம் பெற்றார் ? இவைகளைப்பெறக்குஞ்சு சொல்லியருளவேண்
டும் என்று கேட்க, ஞாநர் சொன்னது.

பூர்வகாலத்தில் ஸக்தவரி என்ற மதறிகிஷியாவவர் கந்தமாதனத்
தில் வெகு கடுமையான தபசுசெய்து வந்ததனால் அவருக்கு ஆயுசு
வளர்ந்தகொண்டு வந்தது. இந்த பஹாரிஷியாவவர் பிரப்பிரேஸ்யே
முடவராலிருந்தபடியால், கந்தமாதனக்களினுள்ள தீர்த்தங்களுக்கு
புகிவ என்ற ஒரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டுபோய் ஸ்நானம் பண்ணு
வது வழக்கம். ஆகையால் ஹவதிகர்கள் இவரை ஸம்பூக்ஷா என்றழை
ப்பார்கள். இந்த முனிவர் வேளிற்காலத்தில் பஞ்சாக்கெலி மத்தியி
லிருந்துகொண்டும், வருஷாகாலத்தில்கூடத்தளவு தண்ணீரிலிருந்து
கொண்டும், கொடுத்தவசு செய்தபடியால் சரீரமிளித்துப்போய்ச்
சிரங்குடன் உண்டாயின. சிரங்கு தினவெடுப்பதனால் இரவும் பக
றும் சொறிந்துகொண்டிருந்தும் தபசை கிடாமல் உறுதியிலிருந்
தார். இப்படியிருக்கையில் ஒரு கான் அவருக்கு யமுனை, கங்கை,
காபி என்ற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டுமென்ற கிளைவு
பிறந்தது. “நாம் முடவனுமிருக்கிறபடியால் இந்த ஸ்நானங்கள்
கிடைக்கமாட்டாது; வண்டியிலேறி வெகுதூரம் போகவும் முடி
யாது; ஆனால் இந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணித்தீரவேண்
டும்; இதற்கென்ன செய்யலாம் ?” என்று யோசித்துப் பின்பு,
“ஒருவருக்கும் கிடைக்காத பெருந்தபசு நமக்கிருக்கிறபடியால், அக்
தத் தீர்த்தங்களை யிவ்விடத்திற்கு அழைத்துவரவேலாம்.” என்
றெண்ணி இந்திரியங்களைபடக்கி, கண்ணாமூடிக்கொண்டு சீழ்த்
திசைகோக்கியிருந்து மூன்றுதரம் ஆசமனஞ்செய்துவிட்டுக் கொஞ்ச
நேரம் திபாவத்திலிருந்தார். அவருடைய மந்திரபிரபாவத்தால்
யமுனை, கங்கை, காபி என்ற மூன்று நதிகளும் பாதாளத்திலிருந்து
பூமியைக்கிழித்துக்கொண்டு மனிதவுருவத்தோடு ரிஷிவரருக்கெதி
ரில் வந்து, அதிக சந்தோஷத்தோடுகூட “ஐயா! வம்புஎன் என்றி
ஸக்தவ மஹாரிகியே ! நீர் தயவுசெய்து தபசைகிட்டெழுந்திரும்;
உமது மந்திரசக்தியால் இழுக்கப்பட்ட நரங்கள் மூவரும் இதோ
கந்திருக்கிறோம். தீர்த்தங்களுக்கு நரங்கள் செய்பவேண்டியவைதச்
சொல்லியருளு” மென்று வேண்டி, ரிஷிவரர் கண்ணிவிழித்து, எதி
ரில் சிந்தும் மூவகையையும் பார்த்து, அவர்களை விதிப்படி பூமித்து,

“யமுனாதேவி, கங்காதேவி, கபாதேவி, காதுங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீங்கள் இந்தக் கந்தமாதனத்தில் என்னியித்தம் சதாவாதம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கீர்கள். நீங்கள் பாதாளத்திலிருந்து பூமியைக் கிழித்துக்கொண்டு தோன்றின இடங்கள் அந்தந்தத் தீர்த்தங்களாக இருக்கவேண்டும்.” என்று பிரார்த்திக்க, அவர்களும் “அப்படியே பாக்கடவது” என்று வரந்தந்து அந்தர்த்தானமாரூர்கள். கௌங்கள் முனிவர்களோ, எந்தத் துவாரங்களின் வழியாய் அந்தத் தீர்த்தங்கள் பாதாளத்திலிருந்து வந்தனவோ அந்த இடங்களை அந்தந்தத் தீர்த்தங்களாக ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தப்படியாக ஷாக்தவ மதநூலிஷியின் மந்திரமலிமையால் யுழி, கங்கை, கபை என்ற மூன்று தீர்த்தங்களும் கந்தமாதனம் வகுதுவந்தன. ஷாக்தவீ தமது மந்திரபிரபாவத்தால் கந்தமாதனத்துக்கு வந்த அந்த மூன்று தீர்த்தங்களிலும் ஸ்ராவம் பண்ணிக்கொண்டு கமகாகக் கரலங்கழித்துக்கொண்டேவந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், புத்தியென்கிற இராஜரிஷியின் பெண்திரனும், ஓசைகளும் என்பனதுடைய புத்திரனுமான ஓசைகருத் என்ற மதநாராஜனுவன் மதநா தர்மிஷ்டனாயிருந்துகொண்டு, அதிக் களெல்லாருக்கும் கீர்த்தையுடனே அன்னபானாதிகள் கொடுத்து உபசரித்தபடியால் சித்தநாதன் என்றும், பக்திவந்த அதிதிகள் சாப்பிடும்படியான பதார்த்தங்கள் திருப்பியாய்ச்சமைத்துச் சமைத்துப் பருவாயிருந்தபடியால் பதுபாக்கியன் என்றும் பெயர்பெற்று அதிதிகளிடத்தில் பட்சமுடையவராய், காடுகரங்கள், காடுகள், கிராமங்கள், காட்சுந்திகள், இராஜபாட்டைகள் முதலான இடங்களிலெல்லாம் பருப்பு, கறிகளோடுகூடிய அன்னத்தை பூஜைக்காகச் சமைத்து, அவ்வவிடங்களில் அதிதிகள்வந்து போஜனமுண்ணும் படி தண்டோராய் போடுவீத்தான். இவன் இப்படி மதநாதாதாராயிருந்தபடியால் இவனுடைய குணங்கள் எல்லா உலகங்களிலும் பரவின. தேவரிஷிகளெல்லாரும் அவனுடைய அறுக்கெததை விரும்பி, அன்னப்பட்சிபோல வடிவிகொண்டு கிரீஷ்மரிது இராக்காலத்தில் வரிசை வரிசையாய், ஆகாமார்க்கமாய் வந்து, உப்பரிசையின் ஜன்னலில் உட்கார்ந்திருக்க அரசன் செகக்குமேலாகப் பறந்துபோனார்கள். இப்படி அன்னப்பட்சிகள் பறந்துபோய்க்கொண்டிருக்கும்போது பின்னாலேவிரும்ப அன்னமானது முன்னுடிப்போகிற

அன்னத்தைக் கப்பிட்டு, அச்சமும் கேட்கும்படியாய், “அட! முந்திச்சென்றுவிடப் பட்டாச்சா! இதோ முன்னாலே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பூஜ்யகுருவிய ஞானசுந்தரி ராஜாஜிப் பராமல் குருடானப் போலப்போகிறாள்! இவருடைய அழியாத மனமையானது பிரம லோகபரியந்தம் விவரித்து அனோகமாகிய ரூபியர்களைப்போல ஹோலித்து விளக்கிக்கொண்டிருக்கிறதே. இவரைத்தான்நீ பேர வாயானால் அவருடைய தேஜஸானது உன்னைக் கொளுத்தியிடும்.” என்று பரிசாசமாசச்சொல்லி, முன்சென்ற அன்னமானது, “அடே! நீ வெகு புத்திமான், உன் புத்திசாலிக்கனத்தை வித்தவாக்களே சிலாதிக்கவினாடும்; தூர்த்தனையும் அப்பனாயிருக்கிறது இவர்க லெரு சிலாக்கியமாகப் போகிறாள்! இவன் துருத்தினையப்போலவும் பிருகங்களைப் போலவும் ஜீவச்சவமாயிருக்கிறவன் அல்லவா? இவன் தர்மத்தின் எந்த மூலையைக்கண்டான்? இவனும் தத்துவஞானியான வைத்தவ மஹாநிஷியா? அவருடைய தேஜசு அல்லவோ தேவர்களா ளும் சிக்கமுடியாதது. கேவலம் ஜாதவாயிருக்கிற இவனுக்கு என்ன மனமையிருக்கிறது? பூமியிலிருக்கிற மனமையும், ஆகாசத்தி லிருக்கிற நட்சத்திரங்களுமும் எண்ணினாலும் வுண்வலாம்; வைத்தவ ருடைய புண்ணியமாகினை பெண்ணமுடியாதது. அந்த ரிஷியினி டத்திலிருக்கிறதுபோலச் சில நகரதர்மங்களைநத இராஜாஜிடத்தி லிருந்தாலும், வைத்தவரிடத்தில் அநச்வரமான பிரமஞானமிருக்கி ரது. அதனாலேயவருக்குப் பெருமைபுண்டு. இந்த இராஜாஜிடத் தில் பிரமஞானமில்லாமலிருக்கையில் போகேவரர்களுக்கு வருகிற பெருமை இவனுக்கெப்படியாகும்? ஆகையாலிந்த அதமனாகிய தாரா த்மாவைப்புகழுவதைவிட்டு மஹாத்மாவாகிய வைத்தவரைப்புகழு. வைத்தவர் பங்குவாயிருந்தாலும் தான் ஸ்ரீராம பண்ணுவதற்காகத் தம்முடைய மந்திரசக்தியால் யஜ்ஞ, சயிசை, கஸை என்ற மூன்று தீர்த்தங்களுமும் தமதாசிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் வரவழைத்து விட்டார் பார்த்தவா? அந்தப் பிரமஞானியின் தர்மத்தில் மூன்று நோக்கத்தில் இருப்பவருடைய தர்மங்கொல்லாம் அடங்கிப்போகின் றனவேயல்லாமல், மூலசுத்திது முன்னவர்களுடைய தர்மத்தில் வைத்தவரின் தர்மம் அடங்கினதல்ல.” என்று சொல்லி ஓய்த்ததும், ஞானசுந்தரன் தேவரிஷிகளெல்லாரும் பிரமலோகம்போய்ச் செந் தார்கள். அது கேட்டபுராணசுந்தரி மஹாராஜாவும் வைத்தவரே ஆய்

வுக்கு என்னைப்பாடுகின்றோடுவதைத் தெரிந்துகொண்டு, குதாட்
உத்திற் தோற்றவன்போல மூகைட்டம்மொண்டு, அடிக்கடி பெரு
மூச்செறித்து, யோசிக்கிறான்: "அன்னமானது அவரைச் சிறை
பித்த என்னைப்பிழிவாகப் பெரித்து. ஒ! ஒ! பட்செனும் கிணங்கித்
தக்க கைத்துவி மறந்துவமே மறந்துவம்! கானிப்பொழுதே
விதாஜபதையும் சமுசார்த்தையும்விட்டு கைத்துகரைச் சரணம்
புகுவேன். கிருபாவிதியான அவரும் சரணாதனான எனக்குப்
பிரமஞ்சரேனபதேசம் பண்ணுவார்." என்று சித்தித்துக்கொண்டு
சித்திகரையிலுமல் இரவெல்லாம் கண்ணிழித்திருந்து, விடியற்
காலையில் வந்தியர்கள் பாடினவுடனே படுக்கையிலிட்டெழுந்
திருந்து சாரதியைச் சேக்கிரமாக அழைத்து, "தேர்ப்பாகவே!
நீ வேகமானதேறிச் ஏறிச் சேக்கிரமாப்போய், மறநிலிஷிகளின் புண்
கையிராமக்கனிதும், காடுகளிதும், சிர்நுனமான இடங்கனிதும்,
நித்தக்ககரைகளிதும், எதிக்கரைகளிதும், மணங்கேடுகளிதும்,
நிலிஷன் வளிகுரும்படியான மற்ற இடங்கனிதும்போய் ஸர்வ தர்மம்
கருக்கு மிருப்பிடமாகும், பிரமஞ்சாலியையும், வண்டியிலேயே
போய்க்கொண்டிருக்கிற பஞ்சுனான கைத்துவ மறநாமுனியைத்
தேடிப்பார்த்துச் சேக்கிரம்வா." என்று உட்டகையிட்டான். தேர்ப்
பாகன் அப்படியே வேகமீனதேரிலேறி மலைக்குகாகனிதும், நிலி
ஷன் ஆநிரமல்கனிதும், மற்றமுள்ள இடங்கனிதும், தேடிக்கடைபி
யாக மறநிலிஷிகள் சிறைத்திருக்கிற கந்தமாதனத்துக்கு வேகமாப்ப்
போய், அங்கே தேடிவருகையில் ஒரிடத்தில் வண்டியின்மே
யடுத்துச் சொறித்துக்கொண்டு அண்டைச்சிதானந்த பிரம்மதியானத்
திரிருந்து ஒர் நிலிஷைக்கண்டு இவர்கான் தன் அரசன் சொன்ன
கைத்துவி என்மெண்ணி, அவர் கிட்டெருங்கி வணக்கத்தோடும்
வணங்கி, "சுவாமி! தேவரீர் தாயோ கைத்துவ மறநிலிஷி!" என்று,
பிரச்சம் பண்ண, அவர் "நான் தான் கைத்துவம்" என்று உத்த
ரங்கொடுக்கச், சாரதியும் அநேகமான இம்மிதங்கனிதிலே அவருக்
கும் குடும்பசம்சுகூணத்துக்காகப் பொருளாசைமிருப்பதையறித்து,
அவரிடமுத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவந்து அரசனிடத்தில்
தெரிவித்தான். சின்பு ஞானகந்தி யறநாரணனும் அது துற பகத்
தனையும், உதேஷ்டமான பொருளையும், கோவேறுகழுகை பூட்
புன் ஒஞ் தேகையுக்கொண்டி வந்து கைத்துவகைக்கண்டு வணங்கி,

முனிவரே! நான் சொன்ன வந்த அந்நுபூது பகடிகளையும், நீதந்தையும், திரவித்தையும் தேவரீர் ஏற்றுக்கொண்டு எனக்கு 'அந்த' வைத் திரமஞ்ஞேபதேசஞ்செய்து, என்னைக் காத்தருள் வேண்டும்." என்று சொல்ல, ராகத்தூர் ஆசையோடும் பரபரப்போடும், "மஹா ராஜனே! நீ கொண்டுவந்த பகவும், பணமார், இரதமும், நீயே வைத்துக்கொள். வெகு கற்பகாலமாய்ச் சீவித்திருக்கிற எனக்கு இந்த அந்நுபூது பணம்போதுமா? நீ இறைப்போல அந்நுபூது கொடுத்தாலும் எனக்குப் பசம்ரட்டாணைக்குப் போதாதே. ஆனால் நீ கொண்டுவந்த சொத்து எனக்குப் போதாது" என்று சொல்ல, "கவராய்! நான்கள் உபதேசம் பண்ணப்போகிற பிரம்ஞானத்துக்கு இது பிரபம் அல்ல. நான் கொண்டுவந்ததை நீர் பெற்றுக்கொண்டாலும் பெற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் எனக்கு அந்நுபூதுபதேசஞ்செய்து என்னைக் காக்கவேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க, ராகத்தூர் "சமுசார ஒழிவும், பிராரப்த கர்ம நசுமும் எவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் நான் அந்நுபூதுபதேசம் பெறத்தக்கவன். உனக்குச் சமுசார வெறுப்புண்டா யிருந்தாலும் பிராரப்தகர்மம் எடுக்கவில்லை. பிராரப்தகர்மம் அது போகத்தக்கவன் நித் திராது. அது திராதவனாயில் னுன்மம் எடுத்தே திரவேண்டிய நீயென்னைச் சரணபுடாதபடி யினால் அந்தப் பிராரப்த நசுமுண்டாகும் யுழிவுப் கொல்லுகிறேன். சதுதான மாய்க்கேனா இதோ சர்வாபிஷ்டததை கொடுக்கிறதும், முழுட் கக்கனாக்குச் சர்வ பிராரப்தததை நீரும்படிபுரண்புரண கங்கிரை த்தம், யநுநிரைத்தம் கயநிரைத்தமென்றே மூன்று தீர்த்தங்கரிருக் கின்றன. இதில் சித்திரம ஸ்ரானம் பண்ணு. உடனே பிராரப்த கர்மநசுமுண்டாகச் சித்த சுத்தியுண்டாம். இதிலுசேதபனை யிடுகில், அதன் பின் எனக்கு ஞானேபதேசம் பண்ணுகிறேன்." என்று சொல்ல, அரசனும் சந்தேகமுத்தால் முகமலரப் படிபடி வென்று தீர்த்தங்களில் ஸ்தானம் பண்ணிச் சித்தசத்திபடைந்தான். உய்னை வைத்துவைத் குருவாகக்கொண்டு பகடத்தியுடனார, ஸாக் குவரும் இராஜனிடத்தில் இருபைகூர்ந்து முனிவர்களுக்கு அந்நுபூது அந்நுபூதுபதேசம் உபதேசித்தான். இப்படி பிரம்ஞேபதேசம் வைத்துவைத்து பிரமஞானம் பெற்று, பிரமஞேபதேசம் வைத்து அந்நுபூதுபதேசம் வைத்து அரசனுக்குக்கூட அந்நுபூதுபதேசம்

ஞானம் முதலான பதார்த்தமயமான முரபாப்பிரபஞ்சம் தோன் னுமல், என்றும், வேலை பிரமகாரமாகவேயிருத்தது. இந்தப் பிரகா சம் ஞானகருதி மஹாசேஷாவானவர் அந்த மூன்று தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணின மகிமைவிஞாலே போகெனக்கும் கிட்டாத பிரம ஞானத்தையடைந்தார். இது மஹா ஆச்சரியம்!

மேட்டங்கரை முனிவர்களே! இந்த மூன்று தீர்த்தங்களினு டைய பிரபாவத்தை புலகளுக்குச் சொல்லியிட்டுடன், இந்த மூன்று தீர்த்தங்களின் மஹிமையைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவர்கள் இருண்ட அஞ்ஞானத்தை யுடைத்து எழிந்துகிட்டுப் பிரமஞானத்தையடைப்ப் பாதிராசரி ருக்கள்.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்

முந்திந்.

இருபத்தேழாவது

மோடி தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்

மோதுலனாகிய கஞ்சவனக்கொன்ற

பாபநிவர்த்தி அடைந்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! யமுனை, கங்கை, காவ்ய என்ற மூன்று தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணியின் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்வதற்காக வேஷத்தீர்த்தம் போகவேண்டும். இந்தத் தீர்த்த மானது சமஸ்த வேஷப்பிரதித்தியானதும், நினைத்தமாதிரித்தீர்த்தம் சகல பாபங்களையும் மஹாபாதகங்களையும் போக்குறெனும், மஹா விக்கினக்கலை விடைக்குறெனும், துர்ச்சொற்பணக்கலை நாசம்பண்ணு றெனும், சமஸ்த சம்பத்துக்களைக் கொடுப்பதும், மஹாசகத்தியைத் தருவதுமான மஹா புண்ணியதீர்த்தம்.

பூர்வகாலத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைவர் இராமணனைச் சங்க
நீத்தனானாண்டான்' பிரமணந்தி "நிலர்த்திக்காகக் கந்தமாதனத்
திக் ஒரு விவரிக்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, அதற்கு அபிஷேகஞ்
செய்ய எல்லாவதும் அகப்பட்டாயவால், புதிய ஜனத்தினால் அபிஷே
கப்பண்ணுகிறதென்று நிச்சயப்பண்ணிக்கொண்டு, கண்ணையத்
திராவித்தாத் தமது விவரின் தனிபால் பூரிசயப்படுக்க, அந்த
விவரின் தனிபாதாசம்வசுத்குப் பதிர்த்து. இதற்கு அந்த விவரில்
பெடுத்தவுடனே, அந்தவழியினால் பாதாசவத்தை வெளியில் வந்
தது. அதனாலே வந்தத்திர்த்தத்துக்குக் கோடிநீத்தமென்று பேரு
ண்டாதிற்று ஸ்ரீராமர் அந்தத்திர்த்தத்தினாலே தாம் பிரதிஷ்டை
செய்த விவரிக்கத்துக்கு அபிஷேகஞ்செய்து முடிந்தார். அந்த
மாதனத்தில் எந்தெந்தத் திர்த்தங்களுண்டோ அந்தத் திர்த்தம்
கவிரெல்லாம் ஸ்ரீராமபண்ணின இதற்கு அநேக ஜன்மங்களில்
செய்யப்பட்டு அஸ்திவிரெண்டிக் கொண்டிருக்கிற பரபசேஷ நிலர்
த்திக்காகக் கோடிநீத்தத்தில் ஸ்ரீராமப்பண்ணவேண்டும். ஸ்ரீராமம்
பண்ணினால் நிச்சயமாகவே எல்லாப் பரபகனரும் நிலர்த்தியாய்
விடும். ஆனால் இக்கத்திர்த்தத்தில் முதலில் ஒருவன் ஸ்ரீராமம்
பண்ணியிட்டால் வேறு திர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம் செய்யவேண்டிய
அவையெல்லாவென்று குதர்சொல்ல, முனிவர்கள் ஸர்வர்களுக்கும்,
விவாஸகிஷ்ணுமான் குதரே! நீர் சொல்லியந்த விஷயத்தில் என்
கனாக்குண்டான பெரியசாதேகத்தை நிலர்த்தியாகக்கவேண்டும்.
கோடிநீத்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினவனுக்கு வேறு திர்த்தங்களில்
ஸ்ரீராமப்பண்ணவேண்டவெனில்லை, என்றால் அவன் தர்மதிர்த்தமுத
லான திர்த்தங்களில் ஏன் ஸ்ரீராமப்பண்ணவேண்டும்? அந்தத்திர்த்
தத்துனை பெல்லார்தாண்டிக்கொண்டுபோய்க் கோடிநீத்தத்தி
லேயே யேன் ஸ்ரீராமப்பண்ணக்கூடாது? இந்தச் சமுசயத்தை
நிலர்த்தியாக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம் என்று விவரக்
குதர், முனிசுவரர்களே, நீங்கள் கேட்ட-து இராமபெயரால் எல்ல
கேள்வி. பூர்வத்தில் பரமேசுவரர் இந்த இராமபெயரை நாதமு
னியர்க்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை எதற்குக்குச் சொல்லு
கிறோம்? நிரதந்தபெயரி் கேளுங்கள்.

“நீர்சகையாவது, திர்த்தயாத்திரை செப்பவேண்டு
கும்பிற ஸ்ரீராமத்தோடாவது புறப்பட்டுப்போகிற மனிதன் மார்த்

கமந்தியில் தீர்த்தங்கணியாவது, தேவாலயங்கணியாவது, கண்டா
 தீர்த்தம், கேட்டா தீர்த்தம் அவற்றை அஞ்ஞானத்தினால் அடைபெற்று
 செய்து சேவிக் காமல் போனால் அவனுக்குண்டான பாபத்தாக்குப்
 தீர்ப்பச்சித்தம் கெடையவே கெடையாது" என்று மதாரிஷிகளெண்ண
 றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் சேதுவுக்குப்போகிற மனி
 தன் சக்திரதீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்யாமல்
 போனால் தீர்த்தாதிக் கிரம, தேஷம், வருவதனால், அவன் பிராமண
 ணர்களுடைய பஞ்சமணியைப்போலச் சர்வகர்மங்களிலும் விலக்கப்படத்
 தகுதவன். ஆகையால் சக்திரதீர்த்த முதலான தீர்த்தவாயில்
 ஸ்நானம்பண்ணிய பிறகுதான் பாபசேஷ நியத்திக்காகக் கோடி
 தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பாபங்களைப்போக்கிக் கொண்ட
 வுடனே, 15 தமதானத்தில் தங்காமல் அங்கிடத்தையிட்டுப் புறப்
 படவேண்டியது. சூராயர்கூடப் பூர்வகாலத்தில் கோடிதீர்த்த ஐஸ்
 தானத்தொண்டு செய்கிங்கத்துக் கபிஷேகம்பண்ணித் தாதுமதில
 ஸ்நானஞ்செய்து பிரமணத்தில்தின்றுமிடப்பட்டவுடனே தம்பி
 முதலானவர்களோடு புஷ்பகவிமானத்திலேறி, வானரச்சேனைகள்
 குழ அயோத்திமாநகரம் பேரயச்சேர்ந்தார். ஆகையால் கோடி
 தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பாபநிலந்தீயான வுடனே தசரத
 ராமர் புறப்பட்டுபோன பாதிநியாகூடனே புறப்பட்டுப் போய்
 விடவேண்டியது. இந்தத் தீர்த்தத்தில் பாநாசிகலகையூடச்சதா
 வாகம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார், காதகபிஷ்மராவிய சூராய
 மூர்த்திகூட இந்தத் தீர்த்தத்தில் பிரியத்தோடு ஸ்நானம்பண்ணினார்.
 ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திகூட லோகாநந்திரகார்த்தமாக இந்தத் தீர்த்
 தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணித் தன் மாமனான கம்ஸனைக்கொன்ற
 பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டார். அப்படிப்பட்ட இந்தக் கோடி
 தீர்த்தத்தின் பருமை கவரால் சொல்லிமுடியும்? என்று சூதர்
 சொல்ல ரிஷிகள் சூதையப்பார்த்து பதுகுலத்தில் பிறந்த காலகாத்
 இருஷ்ண பரமாத்மாவானவர் மாமராவிய கம்ஸனைக் கொல்லவேண்டி
 யவகாரணமென்ன வென்று வினவச் சூதர் சொல்லத்தொடங்கி
 றார்.

பதுகுலத்தில் சூ புத்திரகுலிய ககதேவசென்பவர் நேவாஜ
 னபு. பெண்ணான நேவகையக் கம்பாணம்பண்ணிக்கொண்டு தத்
 த்தின் மேலேறிக் கம்ஸக் காலியாகிஞ்ஞாநேர் கொதுத்தத் தன்

தூக்குப்பேரகையில், ஓர் அசீரிவாக்குத் தோன்றி “ஏ ஸ்லா! உன்சகோதரியின் கவிதையில் பிறக்கப்போகிற எட்டாவது புத்திரன் உன்னை நிச்சயமாகவே கொன்றுவான்” என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட ஸ்லாவுக்கு உத்தியைக் கையிலேந்திக் கொண்டு தன்சகோதரியை வெட்டப்போகையில், ஹகேஷுர் ஸ்லாவுப் பார்த்து, “ஹைத்தா! உன் சகோதரிக்குப் பிறக்கிற பிள்ளைகளெல்லாம் உன் கையில் ஒப்புவித்து விடுகிறேன். ஆகையால் இவ்வினைக்குறித்து நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. உன் சகோதரியைக் கொல்லவேண்டாம்.” என்று சொல்லக் கூடிய அதுகேட்டுத் தேவனைப் கொல்லாமல் அவளை யும் மார்பிள்ளையையும் தன்னகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் அவ்விருவர் காலிலும் விவங்குபோட்டுச் சொந்தக்கூலி லடைத்து வைத்தான். அங்குதானே சென்றபின் தேவன் கவிதையில் பிறந்த ஆறு பிள்ளைகளையும் வகதேயர் தான் சொன்ன வாக்குத் தவறாமல் கமினிடைத்தில் கொடுத்தான், அவனும் இரக்கமில்லாமல் அந்தக்குழந்தைகளைக் கொன்றுவிட்டான். பிறகு தேவனின் ஏழாவது கர்ப்பத்தில் சூதிசேஷன் ஜனிகா, பழறாவிஷ்ணுவினால் கிளைவால் மாயாதேவி அந்தபுத்திரனைக் கொண்டுபோய் நந்தேஷுராக் மனைவி ரோகினியிடம் கிட்டிவிட்டுத் தேவனின் கர்ப்பம் கிடைப்போயிற்றென்று பிரசித்தப்படுத்தினான். பிந்தாகுதர் பழறாவிஷ்ணுவே தேவனின் கர்ப்பத்தில் வந்து பத்தமாதங்கள் சென்றபிறகு கிருஷ்ணனென்ற பெயரோடு அவதாரஞ்செய்தார். சங்கு, சக்கரம், கதை, கட்கம் இவைகளை காதுவைகளிலுமேந்திக் கொண்டு கிரகில் கிரீடர், உரித்து, மார்பில் வளமாவையணிந்து, தாய் தந்தையருடைய சோகத்தை நீக்கப் பிறந்த குழந்தையைக்கண்டு “ஹகேஷுர் துதிக்கென்றார். சுவாமி! நீதேஜகம்; நீந்தான் ஜகத்துக் கதிபதி; நீதே ஜகத்துக்குக் காரணமானவர்; உம்மிடத்திலேதான் ஜகமிருக்கிறது; நீந்தான் சத்தவம், ரஜஸ், தமசென்ற முக்குண வடிவான பிரபுதி; பிரமாண்டமாகிய க்ஷுடிர சரித்தாக்கு அபிமானியாகிய விநாய புருஷன்; நீஸ்வயம்பிரகாசர்; நீந்தான், எம் தாய்; எம்வாய் நீதே. ஹமந்தபிராணிகளுக்கும் ஆதாரமாயும் ஆன கிடப்பிடாத மஹிமையுடையவராயும், சங்கு சக்கர சாங்க கதா தாசியாயும், மாணிடபேஷத்தித்த ஸ்ரீமந்நாராயணராயுமிருக்கிற உம க்கு ஹம்ஸகாதம், ஹம்ஸகாதம்.” என்று துதித்த வகதேவனையும் தன்

தரையிலும் பார்த்துக் கொண்டுப் பின்புட்டேவண்டாய். "நான், எல்லாவற்றிலும் துணிந்தேன். சேந்திர சூதகரோபகம் மனோவிபரணம்' கிச்சிதை சூதலோகங்கனையும் மயக்குதெ ளன் மாரபாசொருபொன் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். என்னைக்கொண்டு போய்'யுனோவீத பின் பிரசவ அறையில் விட்டுவிட்டு, 'அந்தப் பெண்ணுழக்கைப்பத் தேவகியின் பிரசவ' அறையில் கொண்டுவிட்டு வந்ததாதிடுமீ" என்று சொல்ல, வகதேவரப்பய்யே செய்பு, அந்தப் பெண்ணுழக்கைத் தேவகி தெயியின் பிரசவ அறையிலிருந்து அழுத இங்கிருந்தே கேட்டுக் கம்மை மனக்கலக்கமடைந்து, பிரசவ அறையில் புதுந்து, 'அந்தப் பெண்ணைக் கையிலெடுத்து வெட்டிமும், இரக்கமுமின்றாமல் கல்லிலறைந்து கொள்ளும்போது அந்த மாயப்பெண்ணுள் வன் அவன்னைகையத் திமிறிக்கொண்டு, ஆயுதமணிந்த எட்டிப் புதுக் கருடன் தோன்றிக் கம்மை அழைத்துக் கோபத்தடனே, "அடா துஷ்டா! அடா பூடா! தூர்ப்புத்தியே! உன் உயிரைவாக்குதெ ளன் எங்கேயோ வளர்ந்துவருகிறான், அவனை சிக்கிரம் தேடிப்பிடி. என்று சொல்லிவிட்டு ஆகாசத்திற்கொம்பி, மனிதர்கள் செய்யும் பூக்கூடியை யேற்றுப் பவனானிக்கிற தன் கவனாருபக்கொண்டு தேவ லோகம்போய்விட்டான். மாரபாப்பெண்ணின் வசனங்கேட்ட கம்மை யிக் விபரமுகக்கொண்டு தன்னைக்கொல்லப் பித்த பிண்டையையும், மந்துமுள்ள குழந்தைகளையும் கொல்வதற்காகப் பூகூ முதலான வர்களை வணங்கினான். அவர்கம் கந்தகோருவர் வந்து சேர்ந்த பூமிருஷ்ணனும் உயிரிழந்த வரலோகம் போனார்கள். பிறகு எம் கீதுகூகூசனிருவரும் கோருவத்தில் பாலனிலைகள் செய்தும், இடை பர்களைப்போலத்தனிக் கவன்களை யளித்து, புன்னாக்குமுதுதியும், கலிறகனையும், பகக்கனையும் மேய்த்தும் காலத்தைக் கழித்துச் க்சமக வளர்ந்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் க்ஸக அக்துரான வழுத் து கந்தகோருலம்போய் எமகீதுகூகூசனைச் சிக்கிரமாக அழைத்து வரும்படி அனுப்பினான். அவரும் அப்படியே கோருவத்திலிருந்து எமகீதுகூகூசனை பகமுத்துக்கொண்டுவிட்டு, திவ்யதோரணுகிச னால் அங்குகரிக்கப்பட்ட மதுராயுரி' வந்துசேர்ந்து, கம்மைக் கண்டு சமகசாரத் தெயிவித்துத் தன் விடுபோய்க் 'சேர்ந்தாடி; மறு நாள் மத்தியான வேளையில் எமகீதுகூகூசனின் தமக்கு இஷ்டமான இடப்பிண்டினோடு, அகழ், மதின், கோபுரம், உப்பிகைகள்

குதலியவற்றால் விவக்ருதிட மதராய்ச்சியின் விதியில் அங்குதத் துப் பருவப்பெய்தல். துதிப்பவதக் கேட்டுக்கொண்டபேரம், அங் சாலைப்பயலுடர்தரர்கள். அங்கே பவமான். நரேருதி அடிவிரும் பிற ஒரு பெரிய வில்லிக்கண்டு, அந்தக் காத்துக்கொண்டிருந்த காலவாட்களை விலக்கிவிட்டு, அந்த கலபமாக வில்லியெயித்து நரேருத்தும்படி அந்த வளைக்க, அது நடுவில் யினத்தனதுதான் டாள் தெரவியைக் கேட்டு ஒடிவந்த காலவாள்களை, ஒடித்து போன வில்துண்டுகளை யிருவரும் பேருக்கொன்றாக எடுத்துக் கொண்டு அடித்துக்கொண்டார்கள். பின் அரண்மனைவாசியைக் கட்டி யிருந்த துயிலவாடே மொண்டி பாவையைக்கொண்டு, அந்தவாசியை கொம்புசெய்யும் பிடுகெடு பேருக்கொன்றாகத் தேவனிலே சாத்திக் கொண்டு சபாமண்டபத்துக்குப் போனார்கள். அங்கே காலவாசியை, முடிசை முறளான மல்லக்களைக் கொண்டு யமலோகஞ் சேர்த்து விட்டு, பின்பு பெரிய மஞ்சத்தின் மதுக்கார்த்திருந்த கம்மலிடம் போய், அற்பமிருதத்தைக் கண்ட சிங்கக்குட்டிகளைப்போல அவனை யலட்சியஞ் செய்து நின்றார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மஞ் சத்தின்மேலுட்கார்த்திருந்த கல்லறைக் காலைப்பிடித்திழுந்து ஆகாயத்தில், தூக்கி அவனுடன் போய்ப்பு சுழற்றி, கீழே பெற்றிதாவிட்டார். பவமான் கம்மலுடைய எட்டுச்சகோதரர்களையும் முடிசையா லடித்துக் கொண்டு ஐந்தாம் பண்ணியார். இவ்விதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கம் மலரைக் கொண்டு, தந்தாய் தந்தைகளைச் சிறையினின்றும் விடு வித்து, எல்லாறையும் சமாதானப்படுத்திக் கம்மலை செய்த இம்மைப் பொதுக்கமாட்டாமல் ஒடிப்போயிருந்த பந்துவர்க்கங்களைத் திரும் பவும் மதுகைக்கு வரவழைத்து, உக்கிரகேன மதராராஜாவுக்குப் பட்டாங்கட்டிவைத்தார். தம்மதராதொக்களுக்குச் செய்த தன் பத்தைச் சிக்கமாட்டாமல் தேவதேவமனை கண்டகளுள் கர்வனைக் கொண்டு துயம்பெற்றிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியை ஒரு நாக் நார தாழி முனீசுவரர்கள் பார்க்கவர அபிமுனிவர்களைக் கண்ணன் பார்த்து, "பிரகம்மேனாத்தமர்களே! மதரபாபியான என்மகனைக் கொன்றுவிட்டேன்; மாமாவைக் கொல்வது தேவக்யமென்று சாக் திரந்தெரிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; ஆகையால் என் பாயிவந்ததிகாரை நீங்கள் பிரவச்சித்தம் விதிக்கீயவன்மம்" என் றார். நாரதமதராமுனிவர் பக்திவிசயத்தோடுகூட மதரமாகக் கொள்

துவிரர்.—“ஓவாமி! நித்திய உத்தராயணம், முக்தராயணம், சகஸ்ர
 ஸத்தித்தராயணம், சந்திராணந்த சொரூபராயணம், பரமாத்மராயணம் ஊர்
 ஞாராயணமிருக்கிற உமக்குப் புண்ணியபாபம் கிடைப்பது; மேல்
 கிஷ்கந்தம் உமக்குப் பிரபலித்ததஞ் செய்துகொள்ளவேண்டு
 மென்ற நிதியிலே யாகுதும், உலகத்தாருக்கு உபதேசிக்கும்
 கிபாரூட்டாக நீர் பிரபலித்ததஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியதானை
 யாக மஹாபுண்ணியமான கத்தமாதனபருவத்தில் முண்டாவத்தில்
 ஸ்ரீராமர் இராமராதனென்ற ஒரு கிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து,
 அதற்கு அபிஷேகம் பண்ணும் நிமித்தம் தமதுகில்லின் தானியால்
 பூமிஸ்பப் பிடுத்து உண்டாக்கின கோஷித்த மென்ற ஒரு தீர்த்
 தம் இருக்கிறது. உம்முடைய பூர்வாவதாரமாயிய ஸ்ரீராமர் தாம்
 ஸ்வயமாகவே பிரம்மஹத்தி சிவர்த்திக்காக உண்டாக்கின தீர்த்த
 மாகையால் நீர் இத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினால் மாத
 லிசுக் கொன்றபாபம் உம்மை விட்டு உடனே கிவலிப்போம்,
 இரத்தக் கோஷித்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினால் பிரம்மஹத்தியாதி
 பாபங்கள் நீங்கி, ஆபுராதோக்கியம்பெற்றுச் சொர்க்காதிபோகம்
 கிவபடைந்து, மேல்குச் சாய்விதாஜ்ஜியத்தையும் ஊக்கொள்
 வார்கன்.” என்று 9 ரகக் சொன்னவசனத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீகுருஷ்ணர்
 முனிவர்களுக்கு கிடைகொடுத் தணுமிவிட்டுச் சேதுவாத்
 திரைவை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டுக் கொஞ்சநாள்களில் கோடி
 தீர்த்தம்வந்து, அதில் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்ரீராமம் பண்ணி
 அங்கே தானங்களைக்கொடுத்து மாதவ வதத்தாதுண்டான தோஷ
 த்தி விந்தும் கிடுபட்டு, ஸ்ரீராமராதையும் சேசித்துத் தமது
 மதராயுரி பட்டணம்வந்து சேர்ந்தார்

கேட்டவர்களே முனிவர்களே! கோஷித்ததம் இப்படிப்பட்ட
 மகிமைபுடையது. இதற்குச் சமாணமான தீர்த்தம் உலகத்தில்
 ஒன்றும் கிடைப்பது. இதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணினால் பிரம்ம விஷ்ணு
 ருத்திரர்களைய மும்மூர்த்திகளும், இதரமான தேவர்களும்
 திருப்பிபடைகொடுக்கென்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்தப் புண்
 ணியமான அத்தியயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் பிரம்ம
 ஹத்தியாதி பாபங்களினின்றும் கிடுபடுவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்
 முக்கித.

இருபத்தொட்டாவது

ஸாத்தியாமிருத தீர்த்தத்தில்

புறாவசக்கரவர்த்தி தும்ப நசாபுமீரீங்கி

ஊர்வசியை அடைந்த சரித்திரங்கூறுவ

அந்நியாயம்.

கேளுங்கள் முனிசுவரர்களே! மஹா புண்ணியமான ஷேஷ-
தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணியபின் இந்திரியங்களைப் படுத்திநோ-
ண்டு சாத்தியாமிருத தீர்த்தம் போகவேண்டும். இந்த ஸாத்தியா-
மிருத தீர்த்தமானது சமஸ்த பாபங்களையும்போக்கி, சகல துஷ்டங்-
களையும் நீக்கி, புண்ணியத்தைத்தந்து, சர்வாபேஷ்டங்களையும் பூர்த்தி
பண்ணுகிற தீர்த்தம். இதில் பக்தியோடு ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறத-
னால் அடைகிறபலனைத் தபகிறதும், பிரமசரியத்தினாலும், யாகங்-
களாலும், தானங்களாலும் ஒருவன் அடையமாட்டான். இந்தச்
சுபமான சாத்தியாமிருத ஜலம் எவ்வுடைய சீரத்தில் படுகிறதோ
அவ்வுடைய சீரத்திலிருக்கிற பாபம் உடனே கிழிப்போம்.
அகமருஷண ஜபஞ் செய்துகொண்டு ஸாத்தியாமிருதத்தில்
ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் சமஸ்த பாபங்களையும் இவ்விடத்தில்
உதறியிட்டு கிஷ்ணுலோகம் போய் அங்கே கிறந்து வாழ்ந்தருப்-
பான். பாலியத்தில் பாபங்களைச் சொதுமிட்டு அந்தப் காலத்தில்
பச்சாத்தாபமுண்டாகிச் சாத்தியாமிருத தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம்
பண்ணுகிறவன் சமஸ்த பாபங்களினின்றும் முத்தரூபினிகெரு-
வென்பதினியமே கிடைக்கிறது. சாத்தியாமிருதத்தில் ஸ்ரீராமம்
பண்ணுகிற பாவிகள் அநேக துக்கங்கள் கிறந்த கொடியதா-
கங்களைப் பார்ப்பதெவ்விதம். சாத்தியாமிருத தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம்
பண்ணுகிறவர்களுக்கு உண்டாகும் கல்வதியானது யாகங்களாலும்,
வேதங்களாலும், புண்ணியகருமங்களாலும் உண்டாகாது.

இருவனுடைய எதும்பு 'சுத்தியாமிருத்' தீர்த்தத்தில் எவ்வளவு வலம் விடக்கொடுநா அதுவளங்கூறும் அவன் விவிலோகத்தில் மிகச்சிறப்பாக ஊழித்திருக்கிறான். ஸுத்தியாமிருத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம்பண்ணுறவன் உதயகாலத்தில் சூரியனுளவன் இருட்டிட்டவிடிலேச் சித்தவடித்துக்கொண்டு 'புறப்படுவதுபோலச்', 'சகல பாபங்களையும் உடைததுக்கொண்டு பிரகாசிப்பது'ந்தவிரச் சகல ஹேனாசங்களையும் அடைகிறான். சேஷங்கள் முனிவர்களே! இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம்பண்ணிப் புராணச் சிறுவர்தியானவர் மும்பூசாபத்தால் உண்டான ஊர்வசி மீயிலே நீங்கள் சுகந்தவய லைந்தார். என்று சூதர் சொல்ல, முனிவர்கள் சூதரைப்பார்த்து ஐயா! மறாதுபாவா! ஹனுமைய புரவசக்கிரவர்த்திக்குத் தேவன் தீர்ப்பான் ஊர்வசி சந்தமம் எப்படி கடைத்தது? எந்தக்காரணத்தி னால் மும்பூ சாபம் நேரிட்டது? இவைகளை பெங்களுக்குச் சவியல் தாசமாகச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்ல த்நோட்கிறார்.

பூர்வகாலத்தில் இந்திரனுக்குச் சமானமான பராக்ரீரமமும் குபேரனுக்குச் சமானமான ஐகவரியம் பொருந்திய புராவசக் கிரவர்த்தி அநேகயாகங்களைச் செய்தும், தானங்களைக்கொடுத்தும் தர்மமாய் காஜ்ஜிபரிபாஸனஞ் செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில் மீத்திரவருணருடைய சாபத்தால் பூமியில் அவதாரம் பண்ணின ஊர்வதியானவன் இராஜரகரத்துக்கடுத்த பூர்தோட்டத்தில் வீணை வைத்துக்கொண்டு குயிலிப்போலச் சாதுக்கினிமைபாசப் பரடிக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் அரசன் உத்தியான வனம்போகப் பிரியப்பட்டு குதிரையின்மேலேறி பெளவனமாதர் மூத்தாவா உத்தியானவனம்போய், பிடிக்குள் அடங்கும்படியான, சிதிய இடைவினையுடைய அந்த ஊர்வசியைக்கண்டு மோகங் கொண்டு, "பெண்ணே பெண்கு மனைவியாகவருக" என்று அமர கக்கேட்டான். அந்த ஊர்வசியும், அரசன்மேல் மோகங்கொண்டு "அவையி இராஜேந்திரா! நீ கேட்டபடியே யாபட்டும்; எனக் கொரு சபதம் பண்ணிக்கொடுத்தால் உம்மிடத்தில் சுத்தோஷமாக யுகத்திருப்பேன்." என்று சொல்ல, அரசனும், "என் புரு வத்தைபுடைய பெண்ணே! நீ கேட்டபடியே சபதஞ்செய்து

தருவினேன்.' என்று சொன்னான். ஊர்வசி மயமயிழிந்தது.
 "ஐயோ! எனக்குப் பிள்ளையாக இருக்கிற இரண்டு செம்மறிபாட்டுக்
 குட்டிகளைக் காப்பாற்றவேண்டும். எனக்கெதிரில் நீர் விரவாண
 மரம் இருக்கக்கூடாது. எனக்கு எச்சிலைக்கொடுக்கப்படாது. நான்
 பெய் ஒன்றையே புதித்துக்கொண்டிருப்பேன். இவைவானுக்கு
 நீ குடன்பட்டால் நானும்பட்டதில் யாழ்த்துக்கொண்டிருப்பேன்."
 என்று சொல்லி அரசன், "அப்படியே கல்லது" என்று சொல்லித்
 தன் விட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அயலையில் சில
 காலமும், கைத்திறவனத்தில் சிலகாலமும், தாமரை மலர்களால்
 கெறகதசரஸ்வரி தோத்தத்தில் சிலகாலமுமாக அதுபந்தொரு
 வருஷம் அவனோடு கடிச்சுவதவந்தான். ஊர்வசியும் தினந்
 தோறும் அரசனிடத்திலாகைபெரங்க மலிந்தது தேவதேவக
 காதத்தைக்கூட மறந்திருந்தான் இப்படி யிருக்கையில், ஊர்வசி
 பில்லாமல் தேவதேவகம் பாழாடப் போய் விட்டையால் அவனோடு
 கொண்டுவிடுவதென்றுமென்று சிவபாகு என்னை கந்தருவன் பூலோகம்
 யாது, ஊர்வசிக்கு அரசன் செய்து கொடுத்த சபதத்தையறிந்து,
 இராகசாலத்தில் கந்தர்வாகுவினோடு ஊர்வசியின் படுக்கைகிட்ட வந்து
 ஒரு செம்மறிபாட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமாரக்கமரம்
 போனான். அப்போது அந்த ஆடு கத்தின சபதம் கேட்ட ஊர்வசி,
 "என்னுடைய பிள்ளையை யாரோகொண்டுபோகிறானே! அந்தப்
 பிள்ளையை விடுவிக்கவேண்டுமே, நான் அஞ்சைபாய்கிட்டேன்,
 யாரைச் சரணமடைவேன்" என்று புலம்பி மூர்ச்சையாய் விழுந்
 தான். அரசன் அவன் புலம்பினதைக் கேட்டும் "நாயிப்பொழுது
 போனால் அவளுக்குமுன் நன்னாய்க் காணப்படுவோமே" என்று
 நினைந்துப் போகாமலிருந்துவிட்டான். பின்பு கந்தருவர்கள்
 மற்றொரு ஆட்டையும் பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள். அந்த
 ஆடும் உரக்க சப்தம்பண்ண, அதுகேட்ட ஊர்வசியும், "ஐயோ!
 என் பிள்ளைபத்திருடர்கள் தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்களே,
 கேக்கி முறையிலியோ! நான் எந்தப் புகழ்வினைச் சரணமடை
 வேன்?" என்று வலங்கிட்டவா, அரசனும் அவன் சொன்ன
 வரத்ததை பொறுக்காமல், கைவிடத்திற மிருட்டாயிருப்பதால்
 பாதகமிடையென்ற கையில் கத்தியபெய்தெறக் கெண்டி,
 'அடா துட்டா! எங்கடாபோகியும்' என்று கத்திக்கொண்டது.

தாந்திக்குக் கொண்டுபோனான். அந்தச் சமயத்தில் கந்தர்வர்களுடைய எய்தலால் ஒரு மின்னல் மின்னிற்று. அந்த மின்னலொளியால் அந்தச் சக்னமாபிடுப்பது ஊர்வசி கண்களுக்குத் தோன்றி, அவள் அந்தச் சபரத்தவழிசூழென்று அந்தக்ஷணமே மறைந்துபோனாள்! கந்தர்வர்களுக்கும் ஆடுகளைவிட்டுவிட்டு ஒடிப்போனார்கள். இராஜன் ஆடுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு தன் படுக்கை அறைக்குவந்து, விசாலமான கண்ணியுடைய ஊர்வசியைக் காணாமல் மனமோங்கி, கைத்தடியக்காரனைப் போல சக்னமாகவே வெளிக்கிளம்பி, உலகமொன்றை சுற்றிக் கடைசியில் குருசேத் திப்பிலோய், அங்கொரு சாமவத்தடாகத்திலே ஊது அபரணத் தீக்கோடு ஐக்கிரீடை பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஊர்வசியைக் கண்டு, “ஓ! ஐயமுடையவனே! கடினசித்தமுடையவனே! பித்து வந்து” என்று அடிக்கடி சொல்லிப் புலம்பி நின்றான். அது கேட்ட ஊர்வசி, “பாபயற்ற பஹுராஜனே! துக்கப்பட்டுவண்டாய். உம்மில்லாதான் உப்பவதியாயிருக்கிறேன். உமக்கு மஹா தரிமவா னான் ஒரு புத்திரன் பிறப்பாய்; இவ்வருஷக் கடைசியிலேயே வரையும்; அப்பொழுது ஐந்தாவதுபுற உம்மோடு கூடிருப்பேன்” என்று சொல்லி, அரசனும் வெகுசந்தோஷத்தோடு தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு ஊர்வசி தன்னோடுகூடவிருந்த தேவீ மச்சக்கிர்ப்பார்த்தது, “சுவிமகாநலை மன்மதன்வீரீன்; கந்தர்வபு வுள்ள இந்த அரசனிடத்தில்தான் நான் மோகக்கடலில் முழுநில வளைய மயங்கி இதுவரைக்கும உடிவாழ்ந்திருந்தேன்.” என்று சொல்லி, தோழிமார்களும், “நல்லகாரியம் பண்ணினாய், நல்லகாரி யம் பண்ணினாய். இத்தக கந்தரனோடு நான்கள் சதா கூடி விருக்கப் படுப்படுவோமே” என்றார்கள். ஒரு வருஷம் சென்றபின் இரா ஜன் ஊர்வசி சொன்னபடியே யந்தக் குள்காரைக்கு வந்தான் ஊர்வசியும் வெகு சந்தோஷத்தானே தான் பெற்ற சூயஸ் எவற் குமார இரத்தினத்தைக்கொடுத்ததற் தான் சொன்னாடியே திரிபு முழுமதும் அரசனோடுகூடிக்கலந்திருந்து, ஐந்து புத்திரர்களைப் பெற்றும்படியான உப்பநதரித்து, மஹா சந்தோஷத்தையுடையவ ளாய், அரசனைப்பார்த்து, “மஹாராஜனே என்னிடத்திலிருக்கிற பிழைத்திருவே கந்தர்வர்கள் நீர் கேட்ட வரங்கொடுப்பார்கள்” என்று சொல்லி. இராஜன் கந்தர்வர்களைப் பார்த்து, “மஹா